

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE AUTO-BANDIETEN

N° 2356

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Fräns, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Auto-Bandieten

HOOFDSTUK I

HENDERSON BELEEFT EEN AVONTUUR

Op een fraaie ochtend in het laatst van oktober, ging het tamelijk druk toe in de villa van lord William Aberdeen in de Cromwellstreet.

De oude trouwe bediende van zijn lordschap, Gaston, liep ijverig heen en weer, zo snel zijn stramme benen het hem veroorloofden, terwijl de chauffeur James Henderson met koffers en valiezen sjouwde en dan weer beladen met jachtgeweren en weitassen de trappen op en af liep.

De heer des huizes kwam met zijn intimus en secretaris, Charles Brand, de bibliotheek binnen, die op het grote park uitzag, hetwelk zich achter de villa over een grote oppervlakte uitstreckte.

— Ben je tevreden met de uitnodiging van Lord Buttingham, Charles?

vroeg hij.

— Dat ben ik zeker, antwoordde deze, terwijl hij zijn vriend met zijn grote blauwe ogen vrolijk aankeek. Je weet wel, dat ik zeer veel van jagen houd en het jachtveld van de graaf in de Midlands is beroemd om zijn schoonheid, zowel als om zijn grote rijkdom aan wild. En jij zelf? Ben je niet blij, dat je Londen eens uit kunt gaan?

Lord Aberdeen keek peinzend door het raam naar de grote zware olmen, die reeds in hun bruine herfstkledingen en streek zich langzaam met de blanke, witte hand over het hoge voorhoofd.

— Ik geloof dat een weinig afleiding mij wel goed zal doen, mompelde hij. Ik zal eens niet John Raffles behoeven

te zijn, de man, die door de politie van Engeland en het Continent zo gretig wordt gezocht, maar mij als een gewoon mens aan de genoegens van het jacht-vermaak overgeven. Ik zal kunnen omgaan met mensen, die in beschaving mijns gelijken zijn en eens niet de lucht van misdaad en zonde inademen. Ik verlang soms hevig naar een reine lucht, naar een onbedorven omgeving, naar de stilte van het woud, en het geklater van een woeste bergstroom.

De Grote Onbekende, want hij was het inderdaad, liep langzaam naar zijn vriend toe en legde hem de hand op de schouder.

— Dit leven weegt mij somtijds wel zwaar Charles, zei hij op doffe toon.

— Maar schud het dan van je af! riep de jonge man uit, terwijl hij zijn vriend een blik van innige genegenheid toewierp.

— Dat kan ik niet meer. Daartoe is het te laat. Ik zou mij trouwens niet meer kunnen voegen in het gareel van het alledaagse leven. Ik moet een gevaarlijk leven leiden, ik moet steeds in spanning zijn, ik kan geen rust dulden, en het leven, zoals dat door mijn meeste adellijke landgenoten geleid wordt, zou mij binnen een week ondraaglijk zijn geworden. Neen, ik geloof toch dat het goed is, zoals het is. Ik heb dit leven zelve verkozen; zo moet het blijven, totdat het noodlot zelf er een einde aan maakt.

Zuchtend ging hij naar het raam en wierp een blik op het grote park dat thans overstraald was door het goud van een warme oktoberzon.

Er werd op de deur geklopt.

— Hup! riep Brand.

Gaston trad het vertrek binnen.

— Henderson wacht uw bevelen, mylord, zei hij met zijn zachte stem.

— Laat hem dan hier komen, Gaston, zei Raffles op vriendelijke toon.

De oude man verwijderde zich en even later trad Henderson binnen.

Zijn reusachtige gestalte was in een keurige groene chauffeurslivrei gestoken.

Hij kwam een paar stappen nader en zei eenvoudig:

— Ik ben klaar, mylord.

— Zijn de koffers ingeladen?

— Ja mylord.

— Welnu, dan kun je vertrekken, James. Zoals ik je gezegd heb, kunnen wij, mijnheer Brand en ik pas morgenochtend vertrekken.

— Waar moet ik u wachten mylord?

— Je kunt je intrek nemen in « De witte Zwaan » in Queensborough. Van daar kun je ons dan morgen naar het kasteel van Lord Buttingham rijden.

— En wie zorgt voor uw paarden, mylord?

— Dat zal de pikeur wel doen. Er is al een wagon voor besteld.

— Dan heb ik niets anders te doen dan u te groeten, mylord.

— Tot morgen James.

— Tot morgen, mylord.

De chauffeur maakte een korte buiging voor de beide mannen en verliet het vertrek.

Raffles en Charles begaven zich naar de grote ontvangstsalon, die voor in het huis gelegen was en zagen, voor het venster staande, hoe Henderson door de voortuin liep, het grote hek opende en achter het stuurwiel van een groen gelakte Bentley plaats nam, waar in de bagageruimte twee koffers en enige valiezen waren geladen.

Even later was de wagen weg.

Het was precies elf uur.

De beide vrienden gingen weer naar de bibliotheek en waren spoedig in hun arbeid verdiept, die bestond in het doorlezen van een aantal dagbladen.

Raffles streepte sommige artikelen met een blauw potlood aan waarop Brand ze uitknipte, in een boek opplakte en de titel noteerde.

Van tijd tot tijd mompelde Raffles enkele onverstaanbare woorden in zichzelf, en dat was het enige wat de stilte in het vertrek verbrak.

Een artikel in de « Times » scheen zijn aandacht te trekken.

Hij las het van het begin tot het eind door en vouwde toen het blad met een peinzend gelaat samen.

Toen nam hij weer een ander blad op en hervatte zijn lectuur.

Nadat er aldus anderhalf uur verstre-

ken was, begaven de beide vrienden zich naar de eetzaal en gebruikten daar de lunch, die door Gaston, gereed was gezet.

Vervolgens hervatten zij hun arbeid.

— Het is geen plezierig werk, Charles, merkte Raffles flauw glimlachend op, maar het moet toch gedaan worden.

— Ongetwijfeld. Herhaaldelijk ben ik in de gelegenheid geweest, om op te merken van welk groot nut deze knipsels bij je ondernemingen zijn. Een gewoon mens zou er waarschijnlijk niets aan hebben, maar voor de Grote Onbekende zijn zij even zovele bakens, die hem de weg wijzen ter bereiking voor zijn doel.

Aldus pratend en werkend, verstreek de tijd voor de beide vrienden tamelijk vlug.

Het was bijna drie uur, toen er plotseling driftig op de deur werd geklopt.

— Hupsa! riep Brand.

De oude Gaston trad binnen.

Zijn gerimpeld gelaat was zeer bleek en zijn ogen hadden een angstige, verschrikte uitdrukking.

De hand sidderde, waarmee hij de deurknop bleef vasthouden.

— Mylord... begon hij met bevende stem.

— Wat is er aan de hand, Gaston? vroeg Raffles.

— Mylord... Henderson is terug.

— Wat zeg je daar? riep Raffles uit, terwijl hij overeind sprong.

Brand was eveneens opgestaan en staarde de oude bediende met grote ogen aan.

— Waar is hij dan? vroeg Raffles ongeduldig. Wat is er met hem gebeurd? Waar is de auto?

— Hij is op het ogenblik in zijn kamer boven de garage, omdat hij zich niet aan u durft vertonen in de toestand waarin hij verkeert mylord. Zijn kleren zijn gescheurd en hij is gewond. De auto is weg.

— Daar begrijp ik niets van, mompelde Raffles. Wat kan er in 's hemelsnam gebeurd zijn? Waarom durft hij zich niet vertonen?

— Hij is misschien bang, dat gij hem zult berispen, mylord, merkte de oude

bediende schuchter op.

Het gelaat van Raffles had een uitdrukking van grenzeloze verbazing aangenomen.

— Ik sta hier voor een raadsel! riep hij uit. Henderson verlaat ons vijf uren geleden, gezond en wel, op klaarlichte dag en nu keert hij zonder auto, gewond en met gescheurde kleren terug?

— Er is dus een ongeluk gebeurd? en de auto ligt zeker ergens in een greppel?

— Neen, dat geloof ik niet, mylord mompelde Gaston, terwijl hij zijn meester nauwelijks durfde aanzien.

— Maar wat dan? riep Raffles ongeduldig uit.

— De auto is hem ontstolen, mylord.

— Ontstolen! riep Brand uit. Maar dat is onmogelijk. Henderson is er de man niet naar, om zich zo maar, op klaarlichte dag, een auto te laten ontstelen.

— Dat heb ik ook altijd gemeend, mijnheer Brand, klonk op dat ogenblik een heldere stem, terwijl Henderson het vertrek binnen trad, door de openstaande deur, waarvan Gaston nog steeds de knop in de hand hield.

Het was duidelijk te zien, dat de reus in een gevecht gewikkeld was geweest.

Weliswaar had hij zijn uniform veranderd tegen een nieuw, maar zijn bleek gelaat vol pleisters, bewees dat hij ernstige kwetsuren had opgedaan.

Over zijn wang liep een dikke schram en zijn voorhoofd was met een doek omwikkeld. Een beetje onhandig en zeker niet door een dokter of verpleegster.

Raffles legde hem beide handen op de schouders.

— Je bent gewond, James? vroeg hij.

— Ja, mylord, antwoordde de chauffeur eenvoudig.

— Maar waarom heb je je dan niet door een dokter laten verbinden?

— Ten eerste omdat ik het de moeite niet waard vond, mylord, en ten tweede, omdat ik hem dan misschien opheldering had moeten geven en dat wilde ik niet, alvorens u zelf mijn avontuur te hebben medegedeeld.

— Je avontuur? Gaston had dus gelijk? Men heeft je de auto ontstolen?

De chauffeur boog het hoofd en zijn stem klonk bijna fluisterend, toen hij antwoordde:

— Ja, mylord. Men heeft mij de auto afgenomen.

Raffles keek Brand aan, met nog steeds diezelfde verbaasde uitdrukking op zijn gelaat.

— Dat is in Engeland iets nieuws, zei hij.

— De dieven moeten dus minstens met z'n drieën geweest zijn? zo wendde hij zich weer tot Henderson.

— Er waren er zeven, mylord, antwoordde Henderson op berustende toon.

— Zeven! riep Raffles uit. Heb je dan met zeven van die rovers de strijd aangebonden?

— Dat spreekt vanzelf, mylord antwoordde de chauffeur terwijl hij zijn meester trouwhartig aankeek. Gij hadt de auto aan mij toevertrouwd en het was dus mijn plicht hem te verdedigen.

Raffles antwoordde niet, maar in zijn staalharde, grijze ogen schitterde een vonk, die even spoedig weer verdween als zij gekomen was.

— Vertel mij dan nu eens gauw, wat er eigenlijk gebeurd is, James, zei Raffles, terwijl hij weer achter de grote schrijftafel plaats nam.

— O, het is in een paar woorden verteld, mylord. Ik reed, omstreeks elf uur, niets kwaads denkend, over de brede rijksweg in de buurt van Leeds. Daar moet de duivel mij hebben ingegeven om de grote weg te verlaten en een kleinere grintweg in te slaan, die, zoals gij wel zult weten, de weg met bijna een half uur bekort.

Raffles knikte en zei:

— Waarschijnlijk zou ik in dit geval hetzelfde hebben gedaan. Vertel verder.

De chauffeur wierp zijn meester een dankbare blik toe en vervolgde:

— Deze binnenweg is niet druk en niet breed. Twee auto's kunnen elkaar alleen passeren, als zij beiden op de wegberm rijden. Aan weerszijden is een greppel met kreupelhout omzoomd. Er was niemand op de weg te zien en ik

reed met een matige vaart door, toen plotseling bij een kromming van de weg zeven mannen uit het kreupelhout te voorschijn sprongen, die midden op de weg gingen staan. Daar ik natuurlijk volstrekt niets kwaads vermoedde en eerder aan een grap dacht, nam ik met een onwillekeurige beweging mijn voet van het gaspedaal.

Dat was mijn ongeluk, want toen ik midden in het groepje was, sprongen er twee of drie op de treeplank naast mij, die mij ieder een revolver voorhielden. Ik wilde weer gas geven, maar wel drie paar handen grepen mijn pols en hielden die vast, terwijl een vierde schurk die eveneens op de wagen gesprongen was, de rem in werking stelde, zodat de wagen spoedig stil stond. Ik dacht natuurlijk dat de kerels het op de bagage voorzien hadden, en ik besloot dat dit maar niet zo zonder meer zou gaan. Ik sloeg er twee of drie tegen de grond. Een vierde sloeg ik de tanden uit zijn bek en het zou mij niet verwonderen, als ik een paar ribben van nummer vijf heb gebroken. Maar telkens als ik er een neersloeg, stonden twee anderen weer op. Het was, bijwijze van spreken, een overmacht, mylord.

— Ja, hernam Raffles glimlachend, ik geloof inderdaad, dat men hier wel van een overmacht kan spreken. En het eind van de geschiedenis was... ?

— Het eind was, mylord, dat ik er twee die ik geraakt had, niet weer heb zien opstaan. Maar de schurken hadden me met een mes bewerkt, ik verloor veel bloed, en toen een van die kerels mij met een stok met loden knop op de hersens sloeg, wist ik niet meer waar ik was. Ik zag allerlei sterretjes voor mijn ogen dansen, en toen zal ik wel van mijn stok zijn gevallen. Want toen ik weer beseft had, dat ik nog leefde, en om mij heen keek, was er van de auto geen spoor meer te zien, noch van de twee kerels, die ik had geveeld. Ik heb mij toen met mijn zakdoek en een stuk van mijn overhemd zo goed mogelijk verbonden en ben toen naar het dichtstbijzijnde spoorwegstation gesukkeld... en daar ben ik nu weer. En nu moet ik u alleen nog duizendmaal vra-

gen, mylord, dat ik...

— Zeg maar niets meer, James, viel Raffles hem op ernstige toon in de rede. Je hebt je plicht en veel meer dan dat gedaan. Je bent een dappere, trouwe kerel en ik dank je voor de moed, waarmede je mijn eigendom hebt verdedigd.

— Heb je aan niemand iets van je avontuur verteld? vroeg Brand nu.

— Aan niemand, mijnheer Brand. Ik weet wel, dat mylord niet gaarne heeft, dat men zich met zijn zaken bemoeit. Aan het station vroeg een agent van politie wel, hoe ik aan dat verbonden hoofd kwam en aan die gescheurde kleren, maar ik heb hem wat wijs gemaakt.

Raffles had gedurende deze woorden Gaston iets toegefluisterd, die het vertrek verlaten had en nu terugkeerde met een kleine draagbare huisapotheek.

— Ga zitten James, zei Raffles vriendelijk.

— Maar mylord, gij wilt toch niet... protesteerde de chauffeur. Het is immers de moeite niet waard.

— Ga zitten, zeg ik je. Daar kun jij niet over oordelen.

Hij drong Henderson op een stoel, wikkelde de knoopverbanden los en onderzocht de wond.

Hij schudde het hoofd en zei:

— Die wonden zouden menig man voor altijd de moeite bespaard hebben om zich te verbinden, James. Je bent bepaald van een onuitroeibaar ras. Charles, ga eens wat schoon water halen.

Brand snelde weg en keerde even later terug met een kom schoon water en enige handdoeken.

HOOFDSTUK II

WAAROM EN WAARHEEN ?

Raffles maakte de wonden zorgvuldig schoon, desinfecteerde ze en verbond ze vervolgens als een volleerd geneesheer.

— Ik hoop dat er binnen enkele dagen niets meer van te zien is, merkte hij op, terwijl hij de verbandmiddelen weer wegsloot. En vertel mij nu eens, James, zo vervolgde hij, of je de kerels die je overvallen hebben, nog zoudt herkennen.

Henderson krabde zich achter de oren en trok een scheef gezicht.

— Om u de waarheid te zeggen, mylord, zou ik er geen eed op durven doen. Het ging alles zo snel in zijn werk, en ik had wel aan andere dingen te denken, dan naar hun tronies te kijken. Integendeel, ik heb er op getimmerd.

Brand begon te lachen en riep:

— Niet kwaad Henderson.

— Maar toch heb ik één ding opgemerkt, zo vervolgde de chauffeur.

— En dat is? vroeg Raffles.

— Dat twee van die zeven schobbejakken een bruine gelaatskleur hadden.

— Door de zon verbrand misschien?

— Neen, mylord, wel degelijk bruin van nature. Zij hadden gitzwarte ogen en ze zagen er uit als Indiërs, u weet wel, hoe noemen die snoeshanen zich ook weer... o ja... fakirs, zoals ik ze wel op de kermis gezien heb.

— Indiërs, mompelde Raffles, terwijl hij een zwijgende blik met Brand wisselde.

Vervolgens wendde hij zich opnieuw tot Henderson en zei:

— Meer inlichtingen kun je mij dus niet geven?

— Helaas neen, mylord.

— Nu, wij zullen zien, wat er aan te doen is.

— Zoudt gij de diefstal niet bij de politie aangeven? vroeg Henderson bescheiden.

— Niet voor al het goud van de wereld, antwoordde Raffles. De politie heeft zich niet te bemoeien met zaken die ik zelf tot oplossing kan brengen. Bovendien duurt het dan zo lang en zit

er zo veel officiëlerigheid aan vast, dat voor mij alle belang van de zaak af is. Bovendien heb ik een vaag vermoeden, dat deze zaak iets meer is dan een gewone roof. Nu James, je kunt wel gaan. Maar ik beveel je, je goed in acht te nemen en een paar dagen rust te nemen.

— Mag ik geen auto schoonmaken, mylord? vroeg de chauffeur met een bepen gezicht.

— Laat dat maar, James, antwoordde Raffles glimlachend. Het is werkelijk beter dat je een paar dagen volkomen rust neemt. Des te eerder ben je er van af.

— Nu als het niet anders gaat, zei de reus kort, dan moet het maar.

De chauffeur verliet het vertrek, gevolgd door de oude Gaston.

Zodra zij alleen waren, wierpen de beide vrienden elkander voor de derde maal een veelbetekenende blik toe.

Brand was de eerste die sprak.

— Een vreemd avontuur, Edward.

— Zeer wonderlijk, Charles.

— Gaan wij nog naar de Midlands?

— Ik geloof het niet. Ik denk dat ik veel belangwekkender dingen te verrichten heb dan het jagen op een arm vos of een onschuldig haasje.

— Zouden we misschien niet reeds vanavond in de «Times» lezen, dat je auto terecht is? ging Brand voort.

— Dat betwijfel ik, antwoordde Raffles kalm.

— Hoe zo?

— Omdat ik niet geloof, dat de bandieten, die mijn auto gestolen hebben, gelijk zijn te stellen met gewone rovers.

— Maar wat zijn het dan anders? riep Brand verbaasd uit.

— O, zij zijn rovers in zoverre, dat zij iets gestolen hebben, en dat nog wel op de openbare weg en op klaarlichte dag. Ik wil alleen zeggen, dat zij waarschijnlijk geen beroepsdieven zijn.

— Waarom denk je dat?

— Omdat zij Indiërs bij zich hadden, dat in de eerste plaats. Engelse dieven werken nooit met Indiërs samen, dat is een vaste regel, waarvan zowat nooit afgeweken wordt. Zij weten maar al te goed, dat de politie een Indiër uit de

aard der zaak steeds eerder kan grijpen dan een blanke. Ten tweede is daar het aantal. Dat drie of vier rovers in het openbaar samenwerken is mogelijk, maar zeven, neen dat gebeurt in Engeland zelden of nooit. Maar hoe het ook zij, ik wil hier het mijne van hebben. Is de wagen inderdaad gestolen met het doel om de auto te verkopen, en zijn deze zeven kerels niets anders dan vulgaire rovers, dan leg ik er mij bij neer, omdat ik dan gauw genoeg weer in het bezit van mijn auto zal zijn. Ik zal tot morgen wachten en als ik dan nog niets in de krant gelezen heb, dan zal ik zo vrij zijn zelf de handen uit de mouwen te steken.

— Mag ik je daarbij helpen?

— Van harte graag. Je hulp kan mij van groot nut zijn.

— Weet je waar die bewuste zijweg is?

— Die weg komt, zoals hij zei, een kilometer verder weer op de grote rijksweg uit, even voor het dorp Bridgewood.

Maar om een auto van de hand te doen, moeten de dieven natuurlijk in een grote stad zijn en die vinden ze pas in de zuidelijke graafschappen.

— Dus ons onderzoek zou zich in die richting bewegen?

— Natuurlijk maar als het ons verder mocht leiden, dan zal ik er niets tegen hebben. Ik wil nu eens zien wie sterker is: Lord Edward Lister, alias John Raffles, of zeven onbekende rovers, waaronder twee Indiërs.

De grote pendule in de bibliotheek sloeg half zeven toen de beide vrienden opstonden om zich voor het diner te gaan kleden.

Korte tijd daarop verlieten zij het huis en begaven zich te voet naar het Carlton Hotel, waar zij vaak heen gingen om te dineren.

Raffles sprak niet veel en scheen diep over het gebeurde na te denken.

Brand, die zijn vriend genoeg kende, deed geen moeite om hem aan het praten te krijgen.

Toen het dessert werd opgediend wenkte Raffles een van de in een paarse uniform gestoken piccolo's en zond hem weg om in de vestibule in het kranten-

stalletje een nummer van de «Times» te gaan halen.

De jongen keerde spoedig met het gevraagde blad terug.

Raffles sloeg het open en begon onde de rubriek «gemengde berichten» te zoeken.

Spoedig echter vouwde hij het blad weer dicht en legde het zwijsend naast zich neer.

— Niets te vinden? vroeg Brand.

— Absolument rien. Maar het verwondert mij niet, want ik weet niet hoe het komt, maar ik verwachtte helemaal niet het bericht te zullen vinden dat de auto en de dieven ontdekt zijn.

— Merkwaardig, mompelde Brand. Het is toch ondenkbaar, dat de politie geen argwaan heeft gekregen toen zij die auto in het oog kreeg, waarin zeven man zaten, waaronder twee Indiërs, en die bovendien waarschijnlijk niet al te fraai in de kleren zullen hebben gestoken.

Het moet toch zijn opgevallen, dat die slecht geklede kerels niet bij je nog bijna splinternieuwe Bentley horen.

— Ik kan met je redenering niet geheel en al accoord gaan, hernam Raffles. Het is om te beginnen best mogelijk, dat de dieven dadelijk verschillende richtingen zijn ingeslagen, en dan heeft Henderson mij ook nog verteld dat er minstens twee van de kerels er uiterlijk als heren uitzagen.

— Dat maakt de zaak er niet duidelijker op, vind ik, meende Brand.

— Meen je? vroeg Raffles, terwijl hij zijn vriend een snelle blik toewierp. Misschien niet, misschien ook wel.

Weer verviel hij in zwijgen en Brand liet hem aan zijn gedachten over.

De beide vrienden verlieten na een poos de eetzaal en lieten zich in de vestibule hun overjassen geven.

Het was een prachtige avond en zij snoven met welbehagen de nog warme lucht op, toen zij het hotel verlieten en langzaam naar Trafalgar-Square drentelden.

Raffles sprak nog steeds niet veel, maar in eens werd zijn aandacht getrokken door een krantenjongen, die luid schreeuwend voorbij liep, met een bun-

del extra-bladen onder de arm.

Brand kocht een blad, terwijl Raffles in gedachten bleef doorlopen, en het vluchtig doorlas.

— Nieuws? vroeg Raffles onverschillig, toen Brand het blad reeds opvouwde en in zijn zak liet glijden.

— Ik weet niet of het je zal interesseren, Edward, nu je gedachten zich met andere zaken bezig houden.

— Vertel toch maar op. Ik kom toch niet verder met al mijn overdenkingen.

— Nu dan, de Londense politie schijnt op het spoor te zijn gekomen van een samenzwering tegen de nieuw benoemde gouverneur van Noord Ierland.

— Wel, wel? vroeg Raffles lusteloos, en wat willen die Ieren van die arme man?

— Wel, zij willen hem blijkbaar uit de weg ruimen.

— Niets meer of minder? riep Raffles uit. En hij was nog niet eens aan het bewind?

— Neen, maar hij moet toch bekend staan als een zeer streng regent, hetgeen reeds in Indië gebleken moet zijn waar hij indertijd secretaris van de onderkoning geweest is.

— In Indië zeg je? vroeg Raffles op peinzende toon.

— Ja, natuurlijk, in Indië, herhaalde Brand enigszins verbaasd.

— Jawel, jawel, zei Raffles langzaam. En heeft de politie de aanslagplegers kunnen grijpen?

— Neen, dat niet.

— Hoe heeft men dan die samenzwering kunnen ontdekken?

— Er schijnt verraad in het spel te zijn geweest.

— Ah zo. De verrader heeft dus de namen van zijn vroegere medeplichtigen aan de politie medegedeeld?

— Daartoe schijnt het niet gekomen te zijn.

— Hoe dat zo? vroeg Raffles verbaasd.

— Hij is dood.

Raffles stond stil en greep Brand plotseling bij de arm.

— Dood zeg je? Vermoord?

— Neen. In het bericht staat, dat de man plotseling overleden is in de ge-

vangenis.

— Maar hoe kwam hij daar in 's hemelsnaam, riep Raffles ongeduldig uit.

— Daar was hij opgesloten, omdat de politie hem gearresteerd had op verdenking van bij de samenzwering betrokken te zijn. Hij schijnt toen te hebben beloofd de rechter van instructie van alles op de hoogte te zullen brengen, wanneer men hem straffeloosheid waarborgde maar, zoals ik zeg heeft hij daartoe de tijd niet gehad, want een uur later vond men hem dood in zijn cel.

— Dat is sterk, mompelde Raffles. Dat belooft een buitengewoon interessante geschiedenis te worden.

Daarop wendde hij zich weder tot Brand met de vraag:

— In ieder geval had de politie dus enig vermoeden van het bestaan van die samenzwering.

— Dat wel maar dat is dan ook alles. Zij kent geen namen, zij kent evenmin plaatsen. Zij weet niets van de leiders der beweging. Het enige, waar zij achter is gekomen, schijnt het doel van de samenzwering te zijn: de nieuwe benoemde gouverneur van Noord Ierland om het leven te brengen.

— Maar in welke tijd leven wij dan toch? riep Raffles uit. Dit is in het geheel niets voor ons Engelsen. Men

steelt splinternieuwe auto's op klaarlichte dag op 's heren wegen en men beraamt aanslagen tegen staatsdienaren.

Daarop vervolgde hij, nadat hij even gezwegen had:

— De politie is er dus niet in geslaagd de medeplichtigen van die arrestant uit te vinden?

— Neen, Edward. Zij schijnt wel een vaag vermoeden te hebben gehad en heeft ook een zeker spoor gevolgd, maar dat is dood gelopen. In de buurt van Bedford.

Op het horen van die naam, bleef Raffles eensklaps staan en keek Brand met schitterende ogen aan.

— Wat is er? vroeg de jongeman verbaasd.

— Bij Bedford, zeg je? herhaalde hij, zonder op de vraag van zijn vriend acht te slaan.

— Ja zeker, antwoordde Brand. Vindt je dat zo merkwaardig?

— Zeer merkwaardig.

— Maar waarom dan toch?

— Omdat de zeven dieven, die Henderson in de buurt van Bedford overvallen hebben, niemand anders waren dan kerels, die door de politie werden gezocht.

HOOFDSTUK III

RAFFLES BEWIJST DE POLITIE EEN DIENST

De volgende ochtend omstreeks tien uur stond Raffles voor de grote spiegel in zijn slaapkamer en kleedde zich met zijn gewone zorgvuldigheid.

Brand zat op een stoel bij het raam en keek er zwijgend naar.

— Je bent stil, Charles, merkte Raffles glimlachend op. Nog altijd niet gekomen van je verbazing?

— Ik moet eerlijk zeggen, dat je conclusie van gisteren me zeer verrast heeft en ik weet ook nu nog niet zeker, of ze wel juist is.

— Nu, ik hoop je spoedig genoeg overtuigd te hebben. Heb je de ochtend-

bladen al ingezien?

— Ja.

— En? Stond er iets naders in?

— Neen, niets. Van de auto noch van de dieven enig spoor.

— Nu, bevestigt dat dan mijn redenering niet? Ik herhaal nogmaals, dat de samenzweerdere, die zich door de politie achtervolgd wisten en die waarschijnlijk met hun eigen auto onderweg panne of een ongeluk hebben gekregen, op de loer zijn gaan liggen om zich van de eerste de beste auto meester te maken, die zich op de weg vertoonde.

— Weet je al iets naders omtrent de

zaak van de overleden arrestant?

— Niets anders, dan wat je zelf in de «Times» gelezen zult hebben. Namelijk, dat de politiedokter een beroerte geconstateerd heeft en dat Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard, onze beminde vijand, aan een hartaanval door schrik geloofd.

— En jij, wat geloofd jij?

— Ik voor mij: beide diagnosen nulkomma-nul.

— Maar hoe is de man dan om het leven gekomen? riep Brand verwonderd uit.

— Hij is door zijn medeplichtigen vermoord, antwoordde Raffles op koele toon.

— Je blijft dus bij je mening, dat de gevangene gewelddadig van het leven is beroofd?

— Absoluut.

— Ook zonder dat je zijn lijk gezien hebt? en niet weet waar hij gevangen heeft gezeten?

— O, wat dat betreft, zei Raffles daarin vergist je je. In de «Times» staat te lezen, dat hij in een cel van het huis van bewaring in de Notterham-street opgesloten is geweest.

— Die mededeling maakt er de zaak voor mij niet duidelijker op, zei Brand hoofdschuddend.

— Nu wanneer je op de hoogte gebracht wilt worden, heb je niets anders te doen dan mij te vergezellen.

— Waar ga je heen?

— Eenvoudig die ezel van een dokter en die dwaas van een Baxter overtuigen, dat zij het mis hebben en dat de man noch aan een beroerte, noch aan een hartverlamming, maar waarschijnlijk aan iets heel anders gestorven is.

Brand keek zijn vriend met grote ogen aan en zei toen:

— Nu, als je mij toestaat je te vergezellen, ik verlang niets liever. Maar zou je geen gevaar lopen?

— Waarom? vroeg Raffles kalm. In mijn kwaliteit van lord William Aberdeen, vice-voorzitter van de Windsor Club, ontmoet ik Baxter, zowel als Sullivan de inspecteur, herhaaldelijk en ik mag mij zelfs verheugen in een speciale waardering van de chef van Scot-

land Yard. Neen, stel je gerust, ik loop niet het minste gevaar.

— Maar in welke hoedanigheid wil je je aan hen voorstellen?

— Eenvoudig als een bioloog, die in zijn vrije tijd veel studie heeft gemaakt van vreemde en plotselinge sterfgevallen en die zijn studiemateriaal zou willen aanvullen. Nu ik ben gereed. Ga je mee?

— Dan ben ik dadelijk tot je dienst.

Met deze woorden snelde Brand het vertrek uit, blij zijn vriend op die zonderlinge tocht te kunnen vergezellen en tevens zeer nieuwsgierig, hoe dit alles zou aflopen.

Enkele ogenblikken later, bevonden zij zich op weg naar Scotland Yard.

Raffles overhandigde de portier zijn kaartje en werd bij hoofdinspecteur Phileas Baxter toegelaten, wie hij op zijn gewone innemende manier verloof vroeg om voor zijn eigen nut en genoegen een onderzoek te mogen instellen in het huis van bewaring in de Notterham-street en tevens naar de raadselachtige dood van de daar overleden arrestant.

Baxter gaf hem, zonder enige aarzeling de nodige ingevulde formulieren.

— Maar ik kan u wel zeggen, mylord, zei hij, terwijl hij opstond en zijn bezoeker de hand tot afscheid reikte, dat uw onderzoek, als leek, indien het al enig resultaat oplevert, mij zeker in het gelijk zal stellen. Tussen ons gezegd en gezwezen, is onze brave politie-dokter een uilskuiken. Het is, zoals ik zeg, de gevangene is aan een plotselinge-aanval van geelzucht overleden.

— Van geelzucht, zegt gij? merkte Raffles langzaam op. Ik meende te hebben gelezen, dat gij zijn dood aan hartverlamming door schrik hebt toegeschreven.

— Staat dat zo in de krant? riep Baxter in verwarring uit. Dan moet ik mij zeker enigszins onduidelijk hebben uitgedrukt. Ik heb de man enige uren later nog eens teruggezien, en toen had niet alleen zijn gelaat, maar ook zijn hele lichaam een zonderlinge gele kleur.

Raffles' ogen schitterden toen hij de

ze woorden hoorde, maar hij ging er niet op door en nam daarop spoedig afscheid.

Een half uur later hadden de beide vrienden, gewapend met een machtiging van de hoofdinspecteur, het huis van bewaring in de Notterham-street bereikt.

De directeur, een reeds bejaard man, en de dienstdoende brigadier, waren dadelijk vol ijver om de hoge bezoeker ter wille te zijn, en de laatste bood aan hem in persoon tot gids te strekken.

— Ik zal uw dienst gaarne aanvaarden, zei Raffles, daar ik vermoed, dat gij het hele gebouw goed kent.

— Ik zou er des nachts met gesloten ogen de weg weten te vinden, mylord, antwoordde de brigadier trots.

— Hebt gij er iets tegen dat ik u vergezel? vroeg de directeur. Ik wil u wel bekennen, dat ik zelf uiterst verbaasd ben geweest over de raadselachtige dood van mijn gevangene, ofschoon ik nog het minste gevoel voor de verklaring van de politie-dokter, die als doodsoorzaak een beroerte aannam.

— Mijnheer, niets zal mij liever zijn, zei Raffles hoffelijk. Laat ons dan nu maar op weg gaan, wat ik u verzoeken mag.

— Allereerst zou ik u willen vragen of men de cel van de gevangene van buiten kan zien, vroeg Raffles.

— Ja zeker, mylord, antwoordde de directeur. Het gebouw is drie verdiepingen hoog, zoals ge wel gezien zult hebben.

— Was het bekend waar de man was opgesloten?

— Alleen aan het personeel van de gevangenis.

— Maat de vensters bevinden zich op zodanige hoogte, nietwaar, dat de gevangene met gemak naar buiten kan zien? vroeg Raffles.

— O, neen, daarin vergist gij u toch, mylord, antwoordde deze. De vensters zijn, zoals in alle moderne gevangenissen, op bijna twee meter van de grond af aangebracht.

Een trek van teleurstelling gleed over het gelaat van Lord Lister.

Hij dacht even na en vroeg toen:

— De gevangenen worden immers

ieder dag gelucht?

— Ongetwijfeld. Soms tweemaal.

— Spreken zij dan met elkaar?

— Het is verboden, maar vaak genoeg zien zij kans snel en ongemerkt enkele woorden met elkaar te wisselen.

— Het is dus niet uitgesloten, dat een nieuweling het nummer van zijn cel aan zijn medegevangenen opgeeft.

— O, neen, mylord, dat komt, integendeel, zeer vaak voor. Dat is meestal het eerste waarnaar de gevangene een pas aangekomen arrestant vraagt.

— Dan behoef ik nog slechts dit te weten, mijnheer de directeur, namelijk, of er gisteren een uwer gevangenen uit het huis van bewaring ontslagen is.

— Twee zelfs, mylord.

— Ik dank u mijnheer, nu weet ik genoeg, riep Raffles met een zegevierende klank in zijn stem uit.

— Een van die ontslagen gevangenen is met die troep in contact gekomen en heeft de ligging beschreven van de cel, waarin hun medeplichtige was opgesloten.

— Wat wilt gij daarmee zeggen, mylord? riep de directeur verbaasd en verschrikt uit.

— Dat zal u aanstonds duidelijk worden, mijnheer. Mag ik u nu verzoeken, mij naar een plek te brengen, vanwaar men de cel van de dode kan zien?

— Jawel, mylord. Gaat u maar mee.

De vier mannen verlieten het gebouw, dat in het midden van een grote vlakte was gelegen, en door een hoge met ijzeren pennen bezette muur was omringd.

— Bevindt er zich in die muur nog een andere ingang dan de hoofdboort? vroeg Raffles, terwijl hij op de zware massieve deur wees.

— Ja, mylord, aan de achterzijde is een kleine poort die echter nooit gebruikt mag worden en waarvan ik de sleutels steeds in mijn bezit heb. Ten overvloede staat die poort dag en nacht onder bewaking.

— Waar bevindt zich het venster van de cel?

— Ik zal het u aanstonds wijzen, mylord.

De directeur ging de bezoekers voor en liep naar een vrij smalle zijgevel

van het huis van bewaring.

Raffles keek aandachtig naar de grond en wierp toen een blik om zich heen.

— Ik zie dat de muur hier slechts vijf meter van het gebouw verwijderd is, merkte hij op. Wat bevindt zich achter die muur?

— Een smal pad, mylord, en daarnaast een brede sloot.

— Maar dat pad is niet afgesloten?

— Neen, maar dat is overbodig. Ik zou de gevangene willen zien, die erin slaagde keer op keer deze kunststukken uit te halen: het venster te bereiken, terwijl alle meubelen in de grond vastgeschroefd zijn, zonder enig instrument de spijlen van het ijzeren traliewerk door te zagen, zich langs een volmaakt gladde muur te laten zakken, een open vlakke over te steken, waar voortdurend schildwachten staan en dan over een drie meter hoge muur te klimmen, die met scherpe ijzeren pennen bezet is.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer de directeur, dat ik de opmerking maak, kwam Raffles glimlachend, maar de zaak is thans niet, hoe men uit uw gevangenis kan uitbreken, maar wel hoe men erin komt.

— Hoe men er in komt, mylord, antwoordde de directeur met wijd openge-spalkte ogen.

Wat zou men in het huis van bewaring komen doen als men er niet met geweld wordt heen gebracht?

— O, men komt er somtijds gevaarlijke medeplichtigen vermoorden, die op het punt staan hun vroegere bondgenoten te verraden, antwoordde Raffles.

De directeur schudde onmerkbaar het hoofd, terwijl de brigadier Zijne Lordschap aankeek, alsof hij aan diens verstand twijfelde.

Eindelijk hervatte de vriendelijke directeur:

— Gij moet het mij niet euvel duiden, mylord, maar volgens mij kan geen enkel man, hoe lenig en sterk ook, over die muur daarginds klimmen en zonder gebruikmaking van een ladder tegen de zijgevel van de gevangenis opklauteren. Nog afgezien van het feit, dat hij dan toch niet in de cel van de gevangene

kan doordringen.

Raffles vestigde zijn doordringende grijze ogen op het welwillende gelaat van de directeur en zei toen met zijn rustige, klare stem:

— Een man kan dat zeker niet, mijnheer, maar voor een goed gedresseerde aap is het slechts kinderwerk.

De directeur trok zijn witte wenkbrauwen hoog op, hapte toen enige malen naar lucht en stamelde:

— Een aap zegt gij, mylord?

— Ja, mijnheer de directeur. Het gras is nog enigszins vochtig van de regen die gisteren is gevallen en ik zie hier duidelijk de indruk van vier apenhanden. Kijk maar eens hoever de duim naar buiten staat, en hoe de indruk daarvan gekromd is.

De directeur boog zich en trachtte iets te onderscheiden, maar hij zag niets.

De brigadier daarentegen, die scherpe ogen had en de grond nauwkeurig had onderzocht, richtte zich op en riep vol verbazing uit:

— Ja, zeker, mijnheer de directeur, mylord heeft goed gezien. Dit zijn bepaald de indrukken van een apenhand.

— Maar mylord, hoe is dat dier dan tegen de zijgevel opgeklommen?

— Langs die regenpijp daar, antwoordde Raffles bedaard, terwijl hij maar op het voorwerp wees.

— Maar het dier moet dan toch het goede venster hebben weten te vinden, riep de directeur, die nog steeds niet overtuigd scheen.

— Dat was niet zo moeilijk, mijnheer. De eigenaar van het dier is met een ladder tegen de andere kant van de muur gaan staan, en toen het ogenblik gunstig was heeft hij de aap over de ijzeren punten heen getild en hem aan een dun snoer, dat aan zijn halsband bevestigd was, in bedwang gehouden. Door zachte rukken aan het snoer, heeft hij het dier voor het goede venster gebracht.

— Dat klinkt niet onaannemelijk, mylord. En wat zou er vervolgens gebeurd zijn, denkt gij?

— Vervolgens heeft de aap de gevangene gedood.

— Gedood? Maar op welke wijze dan? riep de directeur wanhopig uit.

— Ik geloof dat ik dit spoedig kan ophelderen, mijnheer de directeur, hernam Raffles. Ik vermoed namelijk, dat de eigenaar van dit dier een Indiër is, en die gaan met geheel andere wapens om, dan wij Europeanen. Gaat u mij alstublieft voor naar de cel van de vermoorde?

— Tot uw dienst, mylord, antwoordde de directeur, die zeer onder de indruk was van hetgeen hij zoëven vernomen had.

Op de bovenste verdieping gekomen, trad een cipier hen tegemoet.

— Brown, zei de directeur open de cel No. 17 voor Lord William Aberdeen.

De cipier keek verwonderd, maar haastte zich het bevel op te volgen.

De vier mannen wilden binnentreden, toen Raffles hen tegenhield en zei:

— Is de cel grondig doorzocht, nadat het lijk was weggehaald?

— Neen, mylord, antwoordde de cipier. En wel, omdat er niets te zoeken viel.

— Ik geloof dat men zich heeft vergist, zei Raffles, terwijl hij zijn ogen liet rondgaan.

— Wat denkt gij hier dan te vinden, mylord? riep de directeur verbaasd uit.

— Het moordwapen, mijnheer.

De drie gevangenisbeambten begrepen er blijkbaar niets van. Raffles hief de hand waarschuwend op en zei op ernstige toon:

— Indien gij mij helpt zoeken, moet ik u dringend verzoeken, niets van de grond of van de meubels af te nemen, hoe klein het ook moge zijn.

Allen traden nu de cel binnen.

Het vertrek vertoonde geen afwijking van de meeste gevangencellen.

De muren waren witgekalkt en tot halverhoogte met teer bestreken, de vloer bestond uit dicht aaneengevoegde planken, het smalle venster was van dikke tralies voorzien.

Aan een der wanden stond een ijzeren, aan de muur geschroefde krib, terwijl aan de tegenovergestelde wand een tafel stond, die eveneens onwrikbaar aan

de vloer was bevestigd.

Alleen de stoel kon verplaatst worden.

Raffles begon met de grootste kalmte en nauwkeurigheid zijn onderzoek.

Hij bukte zich in alle hoeken keek op het tafelblad en op de zitting van de stoel en tastte zeer behoedzaam onder het bed rond.

Na tien minuten richtte Raffles zich met een trek van teleurstelling op zijn gelaat op.

— En toch kan ik mij niet vergist hebben, mompelde hij in zich zelf.

— Dat had ik nog vergeten! riep hij uit.

Hij vatte de deken voorzichtig bij twee punten, en schudde haar zachtjes heen en weer.

Een klein houtje viel op de houten vloer.

Raffles wierp de deken weer op de krib, bukte zich en raapte het voorwerp voorzichtig op, dat hij nu met uitgestrekte arm in de hoogte hield.

Allen kwamen naderbij en bekeken het minuscule dingetje nieuwsgierig.

— Dat is een lucifer, riep de brigadier minachtend uit.

Onverstoorbaar hernam Raffles:

— Neen, geen lucifer. Het is zwart, en er zit geen zwavel aan.

De brigadier keek verlegen voor zich en mompelde enige onverstaanbare woorden.

Nu kwam de directeur nog enige schreden dichterbij en vroeg enigszins ongeduldig:

— Maar als dat kleine stukje hout dan geen lucifer is, mylord wat is het dan wel?

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer de directeur. Het is de doorn van een cactusplant, die men veel in Bengalen vindt en die van zeer hard en taai hout is. Enkele nog bijna wilde stammen, in het hartje van Voor Indië, slijpen deze doorns, die niet veel langer zijn dan drie centimeter, zuiver rond en dopen die pin dan in een soort vergift, dat een dodelijke uitwerking heeft, ook wanneer het slechts in uiterst kleine hoeveelheden in het bloed wordt gebracht. De kleinste schram met zulk een giftige

doorn toegebracht, heeft onherroepelijk de dood tengevolge en dat wel binnen enkele seconden.

— Maar dan zou de aap toch immers het vertrek moeten zijn binnen gedrongen riep de directeur uit.

— Dat was niet nodig, vervolgde Raffles kalm.

— Gij wilt toch niet zeggen, mylord, dat het dier die giftige doorn door het raam naar de gevangene heeft gegooid?

— Niet gegooid, maar geblazen.

— Geblazen, zegt gij?

— Inderdaad. Sommige Indiërs zijn daar zeer sterk in. Zij gebruiken voor het wegblazen van deze doorns een blaaspijp die van een tot twee meter lengte heeft, en uit een recht stuk rotan is vervaardigd. Behendige jagers kunnen met behulp van die blaaspijp zulke doorns met onfeilbare zekerheid in het lichaam van een vogel of hert jagen.

— Dat is verbazend! riep de directeur uit. Ik had daar nooit van gehoord. En dus zou met dit kleine stukje hout de gevangene gedood zijn?

— Ja, mijnheer. De ongelukkige is waarschijnlijk door de vergiftige doorn in de hals of in de hand geraakt, heeft het ding uit de wonde gerukt en van zich afgeworpen, toen is hij eensklaps door een duizeling bevangen en heeft zelfs de kracht niet meer gehad, om hulp te roepen.

En nu zou ik gaarne het lijk van de vermoorde nog even zien.

De vier mannen daalden de trappen af, nadat Raffles de doorn voorzichtig in een leeg doosje had geborgen.

— De dode ligt hiernaast in het lijkhuisje, zei de directeur. Weest zo goed mij te volgen.

De directeur opende de deur van

een geheel met hardsteen bekleed vertrek, waarin op een baar de wit houten kist stond, waarin het lijk van de vermoorde gevangene was neergelegd.

Raffles boog zich over het hoofd van de dode, maar richtte zich dadelijk weer op.

Met uitgestrekte arm wees hij naar een fijn, bijna onzichtbaar puntje, in het midden van het voorhoofd van de dode.

— Daar heeft de doorn hem getroffen mijnheren, zei hij. Zoals gij ziet is het niet te verwonderen, dat de dokter deze verwonding over het hoofd heeft gezien. De gele kleur van het lichaam is aan niets anders toe te schrijven, dan aan de uitwerking van het vergift.

De directeur staarde zijn bezoeker aan, alsof hij met een wondermens te doen had en hij herhaalde nogmaals zijn dankbetuigingen.

— Gij behoeft mij niet te danken, mijnheer zei Raffles op zijn gewone rustige toon, het is een soort liefhebberij van mij dergelijke gevallen tot oplossing te brengen, maar één ding moet ik u vriendelijk verzoeken: noem vooral mijn naam niet in deze zaak. Ik ben niet gesteld op dergelijke reclame, en wil ook hoofdinspecteur en inspecteur Sullivan te vriend houden.

Met deze woorden maakte hij een lichte buiging, wenkte Charles Brand hem te volgen en had enige ogenblikken later het huis van bewaring verlaten.

Toen zij weer op straat stonden, was de eerste en enige opmerking welke Raffles nog verder aan deze zaak wijdde:

— Het schijnt mij toe, alsof de hoofdinspecteur van Scotland Yard de heer Baxter, toch nog wel eens dwaalt.

HOOFDSTUK IV

HET ONDERZOEK NEEMT EEN AANVANG

Het was lunchtijd toen de beide vrienden hun huis in de Cromwellstreet bereikten.

Zij verkleedden zich en zetten zich toen aan de tafel in de helder verlichte

eetzaal.

— Ik denk, dat dit voorlopig onze laatste maaltijd in Londen is, Charles, zei Raffles.

— Je wilt je onderzoek dus heden-

middag beginnen?

— Ja. Wij kunnen het nu niet veel langer uitstellen. Anders zouden de auto-dieven ons toch nog ontsnappen.

— Neem je Henderson mede?

— Neen. Eerst moeten zijn wonden volkomen genezen zijn. Een extra dag rust zal hem goed doen.

— Ik zal hem vertellen waar wij heen-gaan, dan kan hij als ons onderzoek met een gunstig resultaat bekroond wordt, ons komen afhalen in de stad, waar wij ons dan zullen bevinden. Ik ga natuurlijk uit van de veronderstelling, dat ik dan mijn Bentley weer in mijn bezit heb.

— Moeten we ons vermommen?

— Dat zal van de omstandigheden afhangen. Voorlopig zie ik er het nut niet van in. Ik doe immers niets anders dan proberen mijn eigendom weer in mijn bezit te krijgen. Bovendien kennen de schurken mij persoonlijk waarschijnlijk in het geheel niet; het is louter toeval dat zij juist mijn auto gestolen hebben. Het had evengoed die van de lord mayor van Londen, of die van de hertog van Edinburgh in eigen persoon kunnen zijn.

— Heb je al een vast omlijnd plan?

— Volstrekt geen, antwoordde Raffles lachend. Het is ook niet de eerste maal, dat ik iets onderneem, zonder dat ik weet hoe beginnen, en hoe het zal eindigen.

Brand scheen een opmerking te willen maken, maar hij bedacht zich; hij kon zich nog steeds niet verenigen met de opvatting, dat de rovers van de auto van zijn vriend dezelfde waren, die de dag te voren, in verband met een staatkundige aanslag, bijna door de politie waren gegrepen.

Toen de lunch geëindigd was, gingen zij zich voor hun onderneming van de nodige wapens voorzien, terwijl zij door Gaston een koffer en een klein valies lieten pakken.

Binnen een uur waren zij gereed om te vertrekken.

Toen nam Raffles de huistelefoon en verzocht Henderson bij hem te komen.

Een paar minuten later stapte de chauffeur het vertrek binnen.

Hij keek met wantrouwend oog naar de voorbereidselen voor een vrij langdurige reis, die hij in het vertrek waarnam en vroeg toen:

— Gaat u op reis, mylord?

— Ja James.

— Zonder mij?

— Deze keer moet ik je tot mijn spijt thuislaten, James. Het is volstrekt nodig, dat je nog een dag rust neemt.

De chauffeur trok een vreselijk ongelukkig gezicht en vervolgde:

— Ik denk dat mylord wel onderzoekt naar zijn auto gaat doen?

— Dat heb je goed geraden James.

— Maar dan zou ik u toch van groot nut kunnen zijn, mylord. Ik heb zelf met de kerels te doen gehad en zou hen u misschien kunnen aanwijzen.

Een glimlachje deed de dunne lippen van Raffles krullen.

Hij dreigde de chauffeur met de vinger en zei:

— James, je fantaseert. Je wist gisteren immers niet meer, hoe de kerels er hadden uitgezien?

— O maar als ik ze weer voor mijn ogen kreeg, mylord, zou ik hen toch dadelijk herkennen! riep Henderson uit.

— Neen, neen beste vent, hernam Raffles op vriendelijke bevelende toon, je blijft deze keer maar eens hier.

— Maar u zult gevaar lopen mylord! riep de chauffeur uit. Wie weet wat die schelmen voornemens zijn en waartoe zij in staat zijn, wanneer zij zich ontdekt weten.

— Het zal zulk een vaart niet lopen, James. Wij zijn goed gewapend en hebben wel eens voor heter vuren gestaan.

— Nu, als er dan volstrekt niets anders aan te doen is, zal ik mij wel moeten schikken, zei Henderson. Mag ik u ook niet naar het station rijden?

— Dat is volstrekt niet nodig. Gaston zal dat deze keer wel doen. Hij is wel niet zulk een chauffeursgenie als jij, maar het zal toch wel gaan. Ik geloof, dat ik daar de auto al voor de deur hoor. Tot ziens, James.

— Tot ziens, mylord.

Henderson keek Raffles en Brand zwijsend na, en mompelde enige onverstaanbare woorden tussen de tanden.

Indien Raffles deze woorden gehoord had, zou hij zijn trouwe bediende misschien een berisping hebben toegediend, wegens poging tot ongehoorzaamheid, maar hij hoorde ze niet en begaf zich met Brand naar de voordeur.

De oude Gaston zat in een eenvoudige chauffeurs-uniform achter het stuurwiel.

Een kwartier later waren de beide vrienden in een eerste klasse coupé gezeten, op weg naar Bedford.

Zij bevonden zich geheel alleen in het compartiment en konden dus ongestoord praten.

— Hoe lang duurt de rit ongeveer? vroeg Brand.

— Eén uur en 56 minuten, antwoordde Raffles, zonder zich een ogenblik te bedenken.

— Is het een grote stad?

— Integendeel, het is niet veel meer dan een groot dorp. Ik denk dan ook niet dat de troep daar gebleven is, daar zij daar veel te spoedig ontdekt zouden worden. Vermoedelijk zijn zij doorgegaan naar de eerste grote stad, bijvoorbeeld Northampton, of Birmingham.

— Ja, dat komt ook mij waarschijnlijk voor. Het zou ook zeer gevaarlijk zijn geweest om te trachten de auto in een kleine stad van de hand te doen, waar iedereen de ander kent.

— Dat geloof ik ook, Charles. Zij moeten natuurlijk, als alle samenzweerders over snelle middelen van vervoer, over telefoon en telegraaf kunnen beschikken, en die vindt men gewoonlijk niet in kleine dorpjes.

Terwijl de beide vrienden zo aan het keuvelen waren, snelde de trein door het heuvelachtige Engelse landschap.

Een zilverachtige dunne mist hing als een sluier uit de bleekblauwe hemel omlaag.

Eindelijk merkte Raffles op:

— We moeten er op rekenen, Charles, dat wij met een uiterst gevaarlijke troep te doen krijgen.

— Dat meen ik ook, zei deze droog. Mensen die een lastige medeplichtige met zulk een snelheid uit de weg ruimen, zijn niet te minachten tegenstanders.

— Juist, en daarbij jagen zij een doel

na, dat volgens hen alle middelen heiligt. Dit ras van samenzweerders is uiterst fanatiek en schrikt voor niets terug.

— Wij zullen dus met zijn beiden de handen vol hebben aan die zeven schavuiten, wel te verstaan als zij nog steeds bij elkaar zijn, wat niet zeker is.

Het schel gefluut van de locomotief deed hem afbreken.

De trein naderde het kleine station van Bedford.

— Hier zullen wij om te beginnen maar eens uitstappen, Charles, en ons onderzoek aanvangen, zei Raffles. Lukt het hier niet, dan kunnen wij nog altijd verder gaan.

De beide vrienden namen hun bagage uit het net en verlieten de trein.

Voor het kleine station stond slechts een enkele hotelportier, en naar diens uiterlijk te oordelen, was het enige hotel, hetwelk het dorp bevat, niet veel bijzonders.

Een autobus of rijtuig was in geen velden of wegen te ontdekken.

De hotelportier in zijn sjofele uniform was reeds op hen toegesneld.

Hij saluerde beleefd en zei:

— «Hotel de Zwaan» heren, het enige goede hotel in de plaats, heren! Zal ik uw valiezen dragen?

— Neen, dat is niet nodig, zei Raffles. Is het hotel hier ver vandaan?

— Geen vijf minuten.

Inderdaad hadden zij spoedig het hotel bereikt.

Het bleek hun dadelijk, dat deze naam wel wat wijs was voor een inrichting, die nauwelijks een logement mocht heten.

De beide vrienden traden binnen en bestelden een kamer aan de toesnellende oberkelder, die gelijktijd portier en kok scheen te zijn.

Het vertrek dat de man hen aanwees, zag uit op het kleine marktplein.

De beide vrienden verfristen zich een weinig en verlieten toen dadelijk het hotel om hun onderzoek te beginnen.

— Daar zie ik een ordebewaarder lopen, riep Charles uit, terwijl hij op een veldwachter wees, die met afgemeten schreden in de schaduw van het

kleine raadhuis op en neerwandelde.

— Wij zullen het gezag eens aan de tand voelen, zei Raffles.

De beide mannen gingen op de veldwachter toe, die bij het zien van de deftig geklede vreemdelingen plotseling halt maakte en van schrik en eerbied zich half verslikte aan de geweldige pruim, die hij zoëven achter zijn kiezen had gestopt.

— Kunt gij mij ook zeggen vroeg Raffles, of door dit plaatsje gisteren een grote groene auto gekomen is?

— Dat zou ik menen, mijnheer, antwoordde de man ijverig. Een mooie wagen, die zeer snel reed, en al weer weg was, voor we goed en wel wisten, wat er aan de hand was.

— Komen hier veel auto's door?

— Neen, mijnheer zeer weinig. Bedford ligt niet aan de grote weg van Londen naar Northampton, en de wegen zijn hier in de buurt niet zo bijzonder fraai, daarom is ons ook dadelijk die grote groene wagen opgevallen.

— Hebt gij kunnen zien, hoeveel personen er zich in bevonden?

— Dat wel. Er waren er vier.

Raffles en Brand wisselden een snelle blik en daarop hernam de eerste:

— Ik dank je zeer, voor je inlichting, chef. Is het je verboden fooien aan te nemen?

— Streng verboden, mijnheer, antwoordde de man, terwijl hij tegelijkertijd een geopende hand uitstak, en een snelle onderzoekende blik om zich heen wierp.

Raffles haalde een shilling uit zijn zak en liet die glimlachend in de uitgestoken hand van de veldwachter glijden, die salueerde en zijn vreedzame wandeling hervatte.

— Nu, Charles, nu weten wij althans iets, begon Raffles, terwijl zij verder liepen.

— En dat is?

— Dat wij hier de nacht niet zullen doorbrengen.

— Ja, dat had ik wel kunnen verwachten, wij hebben hier niets meer te doen. De heren zijn zeker verderop.

Zij wilden doorlopen, toen de veldwachter hen achterop liep.

Raffles wendde zich verwonderd om en vroeg:

— Is er nog iets?

— Een kleinigheid maar, mijnheer. Ik houd ervan de mensen nauwkeurig in te lichten, die mij iets vragen. Ik zei straks, dat er vier mensen in de auto zaten, maar eigenlijk waren het er vijf.

— Eigenlijk? vroeg Brand verbaasd.

— Ja, mijnheer, want de vijfde was een klein kind, met bijna zwart haar en een diep bruin, heel lelijk gezicht.

Weer wisselden de beide vrienden een snelle blik en Raffles had enige moeite om niet te gaan lachen.

Hij zei echter op ernstige toon:

— Ik dank je wel vriend. Hier heb je nog een shilling.

De ordebewaarder liet het geldstuk met de behendigheid van een goochelaar in zijn zak verdwijnen, tikte aan zijn pet en zei op trouwhartige toon:

— Ziet gij wel, mijnheer, dat het altijd de moeite loont, als je de mensen nauwkeurig inlicht?

Met die woorden draaide hij zich op de hielen om en verwijderde zich trots als een pauw.

— De nauwkeurigheid van onze vriend is toch niet geheel en al zonder verdiensten, merkte Raffles op, terwijl zij naar het logement terug wandelden. Het kleine kind, waar hij over sprak, is natuurlijk niets anders geweest dan de aap, waarvan de kerels zich gisteren bediend hebben om hun medeplichtige uit de weg te ruimen. Zij hebben het dier waarschijnlijk in kleren gestoken, om het zo weinig mogelijk te doen opvallen.

— Die gedachte kreeg ik ook dadelijk. En als dat zo is, als zij werkelijk het dier met zich medevoeren, dan zou het een kostelijke aanwijzing voor ons zijn, die ons bij ons onderzoek grote diensten zou kunnen bewijzen.

Zij hadden nu het hotel bereikt en moesten de eigenaar diep ongelukkig maken met de mededeling, dat zij onmiddellijk verder zouden trekken.

Raffles stelde de man echter met een halve guinea schadeloos, gaf de kelner een fooi en liet zijn koffer naar het station brengen.

Terwijl zij daarheen wandelden, merkte Raffles op:

— Als de auto door het dorp gereden is, kunnen ze geen andere weg hebben ingeslagen dan naar Northampton. Wij doen dus het verstandigste de trein te nemen daarheen.

Brand raadpleegde zijn spoorboekje en zei:

— Er gaat over een kwartier weer een trein.

— Dat treft goed, dan hebben wij niet te veel tijd verloren.

Zij traden het station binnen en wachtten tot de trein naar Northampton zou voorrijden.

Maar Raffles zou niet degene zijn, die hij was, als hij de stationschef niet zou hebben aangeklampt en de uitkomst bewees, dat hij daarin geen ongelijk had.

— Kunt gij mij zeggen, mijnheer, zo wendde hij zich hoffelijk tot de beambte of er onder de reizigers, die hier gisteren in de trein naar Northampton zijn gestapt, personen waren, die u door hun uiterlijk of gedragingen op zijn gevallen?

De stationschef dacht even na en antwoordde toen:

— Laat eens zien. Ja, gisteren zijn hier drie reizigers ingestapt, van wie een Indiër, met een zeer donkere geaatskleur, die tamelijk opgewonden schenen en mij zeker wel drie keer gevraagd hebben, wanneer de trein naar Birmingham vertrok.

— Naar Birmingham zegt gij? riep Raffles uit.

— Zoals ik zeg, mijnheer. Ik heb zelf hun kaartjes geknipt en ben dus zeker van wat ik zeg.

— Ik dank u zeer voor uw inlichtingen chef, die mij van groot nut zijn, hernam Raffles.

Hij begaf zich dadelijk naar Brand en deelde deze mede wat hij gehoord had.

— Het was een goede ingeving, die mij er toe gebracht heeft, die chef te ondervragen, Charles, riep hij verheugd uit. Ik geloof dat wij op het goede spoor zijn. De schelmen zijn zo goed als regel-

recht door naar Birmingham gegaan.

— Gaan wij er achteraan?

— Dat spreekt vanzelf. Vier hunner zijn met de auto gegaan en de drie andere hebben van de trein gebruik gemaakt, natuurlijk om zo weinig mogelijk op te vallen, maar ik ben er zeker van dat zij elkaar te Birmingham weer zullen ontmoeten. Daar komt onze trein aan.

Inderdaad, rolde de trein, door een machtige locomotief getrokken, op dat ogenblik het station binnen.

De beide mannen stapten in en waren even later op weg naar de grote katoenstad.

Het was een vrij eentonige reis.

De beide vrienden hadden weinig gelegenheid om over de aangelegenheid te spreken, die al hun aandacht in beslag nam, daar zij verscheidene medereizigers hadden.

Het was reeds volkomen duister, toen de trein eindelijk het grote, zwart be-rookte station van de hoofdstad van het graafschap Warwick binnenreed.

De beide vrienden stapten in een taxi en lieten zich naar het hotel brengen, waar Raffles steeds zijn intrek nam, wanneer zijn omdolingen hem naar deze stad brachten.

Het was de « Gouden Arend » in het centrum van de stad aan een tamelijk, groot plein gelegen.

De eigenaar begroette hem hoffelijk als een oude bekende en liet dadelijk twee der beste vertrekken in gereedheid brengen.

Een kwartier later zaten Raffles en Brand aan een stevige maaltijd, die hen na de lange en vermoeiende reis uitnemend smaakte.

— Voor vanavond zullen wij de zaken maar laten rusten, Charles, zei Raffles, toen het dessert werd opgediend en hij zich behaaglijk in zijn stoel uitstrekte en een sigaret opstak. Ik voel dat wij op het goede spoor zijn en het is in deze oude, gezellige gelagkamer zo behaaglijk, dat ik niet kan besluiten vanavond mijn onderzoek voort te zetten. En dan bijtijds naar bed.

HOOFDSTUK V

EEN SPOOR

De volgende ochtend vroeg betraden de beide vrienden de gelagkamer, waar zich op dat uur nog niemand bevond, behalve de slaperige kelner.

Zij gebruikten het voedzame Engelse ontbijt, zoals dat aan de reizigers in de grote hotels wordt voorgezet, en maakten fluisterend hun veldtochtplan op.

— Wij doen het best allereerst de autohandelaars en garages eens af te te lopen, merkte Raffles op. Het is zaak, nauwkeurig te weten of de schurken zich hier inderdaad ophouden of niet. Het is namelijk niet onmogelijk, dat zij nog verder zijn gereisd.

— Dat zou dan betekenen, meende Brand, dat zij hun plannen in de Engelse hoofdstad hebben opgegeven. Ik weet niet hoe het komt, maar daar twijfel ik aan.

— Het is ook maar een veronderstelling, vervolgde Raffles, maar wij moeten zekerheid hebben.

Hij riep een kelner en verzocht deze hem het adresboek van de stad te geven.

Daarin sloeg hij de lijst autohandelaren en verhuurders op, zocht een tafeltje bij een der ramen op en begon het lijstje snel over te schrijven.

— Er zijn er te zamen 27, zei hij. Dat is gelukkig niet al te veel en wij kunnen met een auto in een paar uur heel wat verrichten.

Hij klapte het boek dicht, stond op en nam zijn hoed.

— Kom Charles, zei hij.

De beide vrienden verlieten het hotel.

Het was een buitengewoon mooie herfstdag.

De zon scheen helder aan een wolkenloze hemel en verleende zelfs een vriendelijk uiterlijk aan deze zwart beroekte fabrieksstad, die de ganse dag davert van het gedreun der machines, en waarover bijna onafgebroken een vuil gele wolk hangt, afkomstig van de rook der duizenden fabrieksschoorstenen.

Raffles riep de eerste de beste taxi aan en stelde de chauffeur het afgeschreven lijstje ter hand.

— Jij kent de stad beter dan ik, chauffeur, zei hij, en kunt dus het best oordelen hoe wij deze adressen op het voordeligst afzoeken.

— Er zullen wel een paar uur mee heengaan, mijnheer, mompelde de chauffeur.

— Dat doet er niet toe de rit zal je geen windeieren leggen.

Hij stapte in en de auto reed weg. Handelaar na handelaar, verhuurder na verhuurder werd ondervraagd.

Reeds had Raffles twaalf adressen achter de rug en zijn gelaat begon een teleurgestelde trek te vertonen.

Maar bij de dertiende was het geluk hem gunstig. De auto stopte voor een grote garage in de King Edward street.

Raffles en Brand stapten uit en traden de garage binnen.

Drie of vier mecaniciens waren druk bezig met het schoonmaken, nazien en repareren van een aantal auto's. De eigenaar zat in een kantoortje bij de deur te schrijven. Het was een kleine, in elkaar gedrongen man met een breed, vierkant gelaat, en kleine, grijze ogen, die onder borstelige wenkbrauwen schuil gingen.

Raffles wierp even een onderzoekende blik in het rond, en liep toen recht op een grote groene auto toe, die midden in de garage stond.

Een monteur met een lasapparaat naderde het portier.

Raffles legde hem de hand op de schouder en vroeg:

— Mag ik je vragen, wat je daar uitvoert, chauffeur?

De aldus aangesprokene keek met een verschrikte blik in zijn ogen op.

Hij wilde iets zeggen, maar de eigenaar kwam snel toelopen en wendde zich tot Raffles met de vraag:

— Mag ik u vragen, wat gij hier doet

komt, mijnheer, en waarmee gij u bemoeit?

— Ik zal u op beide vragen antwoorden, mijnheer, antwoordde Raffles koel. Ik kom hier een auto zoeken en ik bemoei mij uitsluitend met mijn eigen zaken. Mag ik u vragen hoe gij aan die auto komt, die daar ginds staat?

— En mag ik u vragen, mijnheer, wat u dat aangaat?

— Dat moogt gij, maar niet dan nadat ik antwoord op mijn vraag heb gekregen, ging Raffles voort.

— Welnu dan, ik heb die auto gekocht, hernam de autoverhuurder, terwijl zijn kleine grijze ogen ongerust rond gingen.

— Van wie?

— Van twee mij onbekende mannen.

— Is het hier in Birmingham gewoonte, dat men zulke grote, splinternieuwe auto's van onbekenden koopt, zonder naar de herkomst te vragen? vervolgde Raffles onverstoorbaar.

— Ik weet niet wat u het recht geeft mijnheer, mij al die vragen te stellen zei de autohandelaar.

— Het recht van de eigenaar.

— Wat wilt gij zeggen, dat gij de eigenaar zijt van deze wagen?

— Inderdaad.

— Bewijs mij dat dan.

— Niets is gemakkelijker. Raffles duwde de man terzijde, die het lasapparaat hanteerde, en wees op de initialen, die met goudbrons op het glanzende lak waren aangebracht. Kunt gij lezen? vroeg hij ironisch. Kunt gij zien wat daar staat? Als gij 't niet kunt, dan zal ik het u zeggen: het zijn een W en een A dooreengestengeld.

— En wat zou dat? vroeg de man brutaal.

— Dat zou niets anders mijnheer, dan dat ik graaf William Aberdeen ben, dat dit mijn initialen zijn, dat ik mijn auto van u terugels, en dat ik u zou raden een toontje lager te zingen, als gij niet wilt, dat ik van hier rechtstreeks naar de politie loop en u aanklaag.

De eigenaar van de garage scheen door deze bedreiging wel wat van zijn stuk gebracht te zijn en zijn stem klonk reeds veel beleefder, toen hij op jammerende

toon uitriep:

— Maar dan lijd ik grote schade, mylord.

— Dat zou uw verdiende loon zijn. Hoeveel hebt ge voor de wagen betaald? Tracht mij niet om de tuin te leiden, want ik zou de waarheid toch uitvinden.

De auto-verhuurder beet zich op de lippen en antwoordde op doffe toon:

— Driehonderd pond.

— Driehonderd pond voor een Bentley die mij zelf er twee duizend heeft gekost? Hoor eens hier, mijn vriend, ik geloof dat gij een doodgewone heler zijt. Ik zou in mijn volste recht zijn, indien ik eenvoudig met mijn eigendom wegreed, zonder een cent schadeloosstelling te betalen, want nu is het mij glashelder, dat gij geweten moet hebben, dat de wagen die men u kwam aanbieden, gestolen was. Ik zal echter grootmoedig zijn en u de helft terugbetalen.

De auto-verhuurder wilde protesteren, maar een blik op 't gelaat van zijn bezoeker, was voldoende om hem te doen inzien, dat hem dit niets zou baten.

Raffles haalde kalm zijn portefeuille te voorschijn, en zei:

— Ik behoor u eerst te overtuigen, dat ik inderdaad de man ben, waarvoor ik mij uitgeef. Hier hebt ge mijn kaartje. Hier op de buitenzijde van de portefeuille ziet gij dezelfde initialen als op het portier, een W en een A dooreengekronkeld en hier hebt gij een brief, door mijn rentmeester aan mij gericht. En als u dat alles nog niet mocht overtuigen, dan behoeft gij niets anders te doen, dan de politie op te bellen. Maar ik betwijfel, of gij daarvoor wel te vinden zult zijn, voegde hij er ironisch glimlachend aan toe.

De autoverhuurder begreep zeer goed dat hem weinig anders overbleef dan door de zure appel heen te bijten.

— Het is goed mylord, mompelde hij bijna toonloos. Ik neem genoegen met deze schikking, maar ik reken er dan ook op, dat gij mijn naam nooit als die van de koper zult noemen.

— Dat beloof ik, zei Raffles eenvoudig. Hier hebt gij honderd vijftig pond, laat de auto dadelijk gereed maken.

De autoverhuurder stak de biljetten in een vuile versleten portefeuille en gaf aan een monteur last, de auto in gereedheid te brengen.

Plotseling scheen Raffles iets in te vallen.

— Bevonden er zich geen koffers in de auto, toen men de wagen u te koop aanbood?

— Jawel, mylord, bromde de man, een tamelijk grote koffer, van dik zwaar leder maar die hebben de kerels, die er mee kwamen, uit de bagageruimte genomen en door een kruier laten wegbrengen, waarheen weet ik niet.

— Zo, zei Raffles eenvoudig.

De monteur had nu de wagen gereed gemaakt en de benzinetank bijgevuld.

Raffles nam plaats achter het stuurwiel, en Brand ging naast hem zitten.

Daarop wendde Raffles zich nogmaals tot de autoverhuurder met de vraag:

— De verkopers van de wagen hebben u zeker geen naam opgegeven?

— Dat kunt gij wel begrijpen, antwoordde de man nors.

— Gij weet ook niet, waarheen zij zich begaven?

— Ook dat weet ik niet. Zij schenen mij zeer gehaast toe en verdwenen onmiddellijk, nadat ik hun had betaald.

— Dan heb ik hier niets meer te doen. En ik neem afscheid van u met de welgemeende raad u twee malen te bedenken voor gij nieuwe auto's koopt.

Nadat hij dit gezegd had, startte Raffles en de auto rolde zacht de garage uit.

Raffles sprak geen woord gedurende de gehele rit naar de « Gouden Arend », maar Brand kon aan het gelaat van zijn vriend zien, hoe verheugd deze was, dat hij zijn mooie nieuwe Bentley terug had.

Zodra zij waren aangekomen, liet Raffles de auto door de chauffeur van de hotel-autobus naar de garage brengen en betrad met Brand de gemeenschappelijke conversatiezaal, de lounge, die men in ieder groot Engels hotel aantreft.

Hij keek Brand met zijn heldere grijze ogen vrolijk aan en zei op zachte toon, ofschoon er zich niemand, behalve zij in het grote vertrek bevond:

— Wel, Charles, ik geloof dat onze

ochtend vrij goed besteed is geweest.

— Voor ons niet alleen, maar ook voor de garage-eigenaar, die er lelijk in had kunnen vliegen.

Maar nu zou ik je wel willen doen opmerken, dat wij met die auto de dieven nog niet in handen hebben.

— De dieven zijn voor mij op dit ogenblik samenzweerders, amice, merkte Raffles ernstig op. Ik zoek nu niet meer naar de rovers van mijn auto, maar naar de schurken, die een aanslag op het leven van twee onzer staatsbeambten op het oog hebben.

— Daardoor wordt de zaak er niet makkelijker op, meende Brand.

— Laten wij dan zeggen: opwindend, vervolgde Raffles, terwijl hij zijn schouders ophaalde.

— Met dat woord benader je tenminste enigszins de ware toestand, zei Brand lachend. Opwindend zal het in de hoogste mate worden, denk ik. Maar voor alles, moeten wij toch enig spoor ontdekken.

— O, lieve hemel, er zijn al sporen in overvloed, zei Raffles enigszins ongeduldig.

— Geloof je dat? vroeg Brand verbaasd. Dat kan ik niet inzien.

— Maar amice wij weten ten eerste, dat er twee Indiërs bij de troep zijn, wij weten dat een hunner een aap bij zich gehad heeft, en niet iedere politie-beambte zal een aap voor een klein kind aanzien, en dan: wij kennen hun voornemens en zij kennen de onze niet, en dat is in een geval als dit steeds een groot voordeel.

— Wil je het onderzoek van uit Birmingham beginnen?

— Voorlopig zeker. Laten wij in de eerste plaats de auto maar eens aan een nader onderzoek onderwerpen.

— Denk je daar iets in te vinden?

— Je kunt nooit weten.

De beide mannen stonden op en begaven zich naar de garage, die op de binnenplaats van het hotel gelegen was.

De Bentley stond dicht bij de ingang en de chauffeur had de mooie nieuwe wagen met een laken overdekt.

Raffles trad binnen, en de chauffeur een jonge man, met een prettig open ge-

zicht, trad op hem toe.

— Ik zie met genoegen, chauffeur, dat je goed voor mijn wagen gezorgd hebt, zei Raffles, terwijl hij de jongeman op de schouder klopte.

— Geen wonder, mijnheer. Het is zulk een prachtige, sterke wagen.

— Wil je er het laken eens afnemen? De auto heeft veel te lijden gehad en ik wilde hem even onderzoeken.

De chauffeur trad op de auto toe en nam er het laken af.

Raffles opende het portier, ging de wagen binnen, ontstak zijn zaklantaarn, die een zeer sterk licht verspreidde, en begon met de grootste zorgvuldigheid het binnenste van de auto te doorzoeken.

Toen hij er weer uit opdook, vertoonde zich een tevreden trek op zijn scherp gesneden gelaat.

Hij bedankte de chauffeur, gaf de man een fooi, en verliet met Brand, die hem nieuwsgierig aankeek, de garage.

Midden op de binnenplaats bleef hij staan en opende zijn linkerhand.

Er lagen een zestal dikke en stijve haren op, van donkerbruine kleur.

— Weet je wat dat zijn? vroeg Raffles.

— Ik kan het wel haast denken, ofschoon ik het niet zeker weet. Het zijn zeker haren van de aap.

— Juist. Deze stugge, sterke tamelijk dikke haren zijn ongetwijfeld afkomstig van een aap en niet van de kleinste soort, denk ik.

— Is dat alles wat je gevonden hebt?

— Tenminste alles wat ik kan meenemen. Maar daarenboven heb ik nog iets anders ontdekt, wat mij misschien een goede leidraad bij mijn verder onderzoek kan zijn.

— En dat is?

— Een aantal vlekken op de bodem en op de zitting van de achterbank. Ik heb er eens aan geroken en wat denk je dat het was?

— Benzine misschien?

— Neen, whisky.

— En wat leidt je daaruit af?

— Wel, lui die zelfs op een vrij gevaarlijke vlucht zo nonchalant met sterke drank omspringen, dat er mee ge-

morst wordt, zijn waarschijnlijk niet bepaald afschaffers. Ik heb zo'n vermoeden, dat tenminste een hunner, met permissie, een zuiplap is.

— De gevolgtrekking is misschien wat gewaagd. Zou er, bijvoorbeeld, niet een fles whisky gebroken kunnen zijn?

— Me dunkt, dan zou ik wel enige fijne scherven hebben gevonden, terwijl in dat geval de plas ook veel groter zou zijn geweest. Neen, ik ben er bijna zeker van, dat een der vluchtelingen onder de rit een hartige teug heeft genomen en met dat goedje gemorst heeft op de bekleding van de achterbank. Ik heb veel lust om de kerel daarvoor een extra pak ransel te geven.

— Waarvoor wij hem dan eerst zouden moeten hebben, merkte Brand droog op.

— Dat spreekt van zelf. En daar wij hem niet zullen krijgen, door hier op ons gemak blijven te zitten, zullen wij maar gauw aan het werk gaan.

— Vanmiddag nog?

— Vanmiddag nog. En ik geloof dat het zaak is ons kwartier elders te vestigen, want wij zullen ons zeer waarschijnlijk moeten vermommen.

— Ik hunker van verlangen om die lui te pakken te krijgen.

De beide vrienden begaven zich naar hun kamer.

Zij namen ieder een goed gesloten valies uit een wandkast, gingen naar beneden en zeiden tot de portier, die Raffles ook reeds sedert jaren kende, dat ze een wandeling in de omgeving gingen maken.

Op straat gekomen, riep Raffles een taxi aan en gaf de chauffeur het adres op van een klein hotel in een der volkswijken.

— Wat gaan we daar doen? vroeg Brand, zodra de auto zich in beweging had gezet.

— Ons vermommen.

— Maar ze zullen vreemd opkijken, als daar twee deftig geklede heren hun intrek nemen.

— Dat is hun zaak. Maar ik zal de eigenaar in vertrouwen nemen, natuurlijk voor zover ik dat nodig acht. Ik ken hem van vroeger als een vurig pa-

triot, die het allesbehalve op Ieren voorzien heeft.

— En wat gaan wij doen, als wij ons vermomd hebben?

— De drankhuizen aflopen.

— Geen leuke bezigheid.

— Neen, maar noodzakelijk.

De auto had spoedig het opgegeven adres bereikt en hield voor een klein, onaanzienlijk logement stil.

De beide vrienden verdwenen zo snel in de vestibule, dat geen der voorbijgangers op hen gelet had.

Raffles gaf de enige kelner, die de inrichting rijk was, opdracht, de chauffeur te betalen en vroeg daarop de gérant te spreken, die spoedig kwam aandribbelen.

Mijnheer Johnson was een kort, gezet man met een ronde buik en een dik rood hoofd, beplant met borstelige zwarte haren, en een uitdrukking op zijn gelaat, alsof hij ieder ogenblik in woede zou uitbarsten, ofschoon hij inderdaad een zeer vreedzaam, ordelievend en braaf man was, die geen vlieg kwaad zou doen.

Nauwelijks had hij Raffles herkend, of hij riep verheugd uit:

— Zijt gij het, Mylord? Het is zeker wel al twee jaren geleden sedert gij mij de eer van een bezoek hebt gegund. Mag ik weten wat u tot mij voert?

— Dat zal ik u aanstonds zeggen, mijnheer Johnson. Waar kunnen wij ongestoord praten?

— Geheimen? vroeg de logementhouder lachend. Wel, laat ons dan maar naar mijn particulier kantoor gaan.

Met dribbelpasjes ging hij de beide vrienden voor door een smalle gang, naar een opkamertje, dat op een kleine, goed onderhouden tuin uitzag.

Hij sloot de deur en nodigde de beide vrienden met een gebaar uit, om plaats te nemen.

Raffles vestigde zijn kleine ogen op het kleine mannetje en vroeg toen op de man af:

— Gij zijt immers een goed patriot, mijnheer Johnson?

— Dat zou ik menen, mylord! antwoordde de logementhouder, terwijl onmiddellijk een woedende trek op zijn gelaat verscheen.

— Gij zijt immers voor wet en orde?

— Dat spreekt toch vanzelf, mylord. Iedereen die tegen de wet zondigt is mijn verklaarde vijand.

Over het scherp gesneden gelaat van Raffles vloog een spottend lachje, maar zijn stem klonk bedaard als altijd, toen hij hernam:

— Dat is zeer in u te prijzen, mijnheer Johnson. Gij zoudt mij dus willen helpen indien ik op het spoor was gekomen van een misdadige aanslag tegen het gesteld gezag?

De kleine logementhouder vloog overeind en sloeg met zijn gebalde vuisten op zijn schrijftafel, zodat de inktkoker en de pennen en potloden opsprongen.

— Breng mij die schurken hier, mylord, riep hij, en ik zal ze levend roosteren.

— De kwestie is, mijnheer Johnson, om hen te vinden ging Raffles kalm voort. Alvorens ik dat gedaan heb, kan ik ze niet bij u brengen... om te roosteren. Luister, het geval zit aldus in elkaar.

In weinige woorden, zonder op bijzonderheden in te gaan, deelde Raffles de logementhouder, wiens zwarte oogjes woedend begonnen te fonkelen onder dit verhaal, een en ander van de beaamde aanslag mede.

— Maar gij moet het trouwens zelf reeds in de « Times » gelezen hebben, mijnheer Johnson, zo eindigde Raffles zijn verhaal.

— Het zijn dus dezelfde ellendelingen die gij achtervolgt, mylord? riep het kleine mannetje uit. Welnu, dan kunt gij in leven en dood over mij beschikken. Ik ben een goed schutter en ik kan met een geweer omgaan. Gij hebt slechts te bevelen en ik zal u blindelings gehoorzamen.

Glimlachend hief Raffles met een kalmerend gebaar de hand op en zei:

— Ik dank u zeer voor uw vriendelijk aanbod, mijnheer Johnson, maar ik mag dit werkelijk niet van u vergen. Het is veel minder wat ik u vraag.

— Dat is jammer, mylord. Dat is jammer! zei de logementhouder teleurgesteld. Maar in elk geval, gij kunt over

mij beschikken.

— Welnu, ik verlang niets anders, dan mij hier ongestoord te kunnen vermommen, mijnheer Johnson. Gij begrijpt, dat mijn optreden daardoor zeer vergemakkelijkt zou worden. Ik kan als Lord Aberdeen onmogelijk overal doordringen.

— Maar niets is gemakkelijker, mylord. Gij kunt mijn eigen kamer krijgen, daar kan niemand u storen en gij kunt langs een achtertrap ongemerkt het hotel in- en uitgaan.

— Ik dank u voor uw aanbod en zal er gaarne gebruik van maken, hernam Raffles.

De beide vrienden verlieten nu het kantoor en gingen de eigenaar na, die met haastige pasjes een smalle gang doorging.

— Wees dan zo goed mij te volgen, mylord, dan zal ik u naar het bedoelde vertrek brengen.

Aan het eind van deze gang opende hij een deur en trad een eenvoudig gemeubeld vertrek binnen.

Hij liep deze kamer door en opende toen een tweede deur, die eveneens op de gang uitkwam.

Bijna vlak voor de deur bevond zich het begin van een smalle ijzeren wenteltrap.

— Indien gij deze trap afgaat, mylord

bereikt gij een kleine gang, die achter langs het logement loopt. Indien gij de deur, die gij daar ziet opent, bevindt gij u aan het uiteinde van een doodlopend steegje, dat gij slechts hebt te volgen om weer op de hoofdstraat uit te komen.

— Ik dank u, waarde heer Johnson, zei Raffles, en nu heb ik u niets anders te vragen, dan een spiegel, dan zijn wij van alles voorzien.

Zonder te antwoorden verliet de logementhouder het vertrek en kwam enige ogenblikken later terug, bijna bezwijkend onder het gewicht van een zware vergulden spiegel, die hij op een kastje tegen de muur zette.

— Is er nog iets van uw orders mylord? vroeg hij.

— Neen, dank u, ik heb niets meer nodig.

— Dan zal ik u nu maar alleen laten. Ik hoop van harte, dat gij de schobbejakken zult kunnen ontdekken en straffen, die ons land in gevaar brengen. Als gij ze hier wilt halen, verzoek ik om de eer u daarbij te mogen helpen.

En met dit christelijk verzoek verliet de brave Johnson het vertrek.

Raffles sloot onmiddellijk de deur en begon het valies te ontpakken, waarin hij zijn vermomming had geborgen.

Brand volgde zijn voorbeeld.

HOOEDSTUK VI

DE AAP

Wie hetzelfde vertrek na twintig minuten zou zijn binnengetreten, zou in de beide haveloze grondwerkers, of putjescheppers, die hij er zou aantreffen, onmogelijk de keurig geklede gentlemen van zoëven hebben herkend.

Raffles had een pruik met lang, verward rood haar op, welke de uitdrukking van zijn gelaat reeds geheel veranderde, terwijl Brand een pruik met kortgeknipt borstelig zwart haar had opgezet.

Het merkwaardige van deze twee volleerde toneelspelers was, dat zij niet alleen hun uiterlijk veranderd hadden,

maar zich ook onmiddellijk zo zeer vereenzelvigden met de personen, die zij moesten voorstellen, dat ieder vreemdeling, die hen zag gezworen zou hebben, dat zij reeds jaren lang hun brood met graven, grondwerken of putjes scheppen hadden verdiend.

Behoedzaam sloten zij hun eigen kleine weg en begaven zich langs de smalle wenteltrap naar beneden.

Volgens de aanwijzingen van de logementhouder opende Raffles de verveloze deur, die hij in de kleine gang vond en nu stonden beide vrienden aan het

uiteinde van een slop, waar geen levende ziel te ontdekken viel, wat geen wonder was, daar het tussen twee blinde muren liep en blijkbaar alleen diende om het personeel van het hotel gelegenheid te geven de inrichting binnen te gaan, of te verlaten.

Zodra zij de hoofdstraat bereikten, namen Raffles en Brand een slenterende gang aan van twee werklozen, die naar een baantje zoeken.

Van tijd tot tijd, bleven zij eens voor een uitstalkast staan, dan weer wijdden zij al hun aandacht aan een bakkerswinkel.

Zij drentelden ongemerkt naar de drukke volkswijken van de stad.

Het aantal kroegen, dat zij op hun weg tegenkwamen, nam toe.

Waar het mogelijk was, bleven de beide vrienden voor de ramen staan, en wierpen een onderzoekende blik over de groene horren, alsof zij een hunner kameraden zochten.

Eén keer kwam er een kroegbaas naar buiten, die op ruwe toon vroeg, wat de beide mannen daar moesten.

Raffles antwoordde niet veel, maar de weinige woorden, die hij met een onvervalst cockneyaccent uitsprak, terwijl hij tevens aanstalten maakte om zijn mouwen op te stropen, waren meer dan voldoende, om de man in zijn schulp te doen kruipen en de aftocht te doen blazen.

Twee uren hadden de mannen aldus gelopen, terwijl zij hier en daar een drankhuis waren binnen gegaan, waar zij meestal slechts enkele minuten vertoefden.

Juist lang genoeg om zich te overtuigen, dat hun aanwezigheid overbodig was en een onderzoek daar geen enkel resultaat zou opleveren.

Zij bevonden zich nu in een kleine, onaanzienlijke straat, aan weerszijden bezet met wrakke, bouwvallige huizen, zodanig voorover hangend, dat men hier en daar de indruk kreeg, als rustten zij met de daken tegen elkaar.

Schreeuwende kinderen en babbellende vrouwen stonden op de stoepen bezig met allerlei werk.

Het bleek al spoedig, dat zij hier in een van de dichtst bevolkte arbeiders-

buurten van Birmingham geraakt waren.

— Het ziet er hier niet bepaald aantrekkelijk uit, Edward, fluisterde Brand, terwijl hij met tegenzin de duffe lucht opsnoof, die tussen de huismuren opsteeg.

— Ik zal het niet tegenspreken, amice, antwoordde Raffles, maar wij hebben geen keus. Wij zitten in het schuitje en moeten meevaren. Kijk, daar ginds is een drankhuis dat er als een waar misdadigershol uitziet.

— Maar, Edward, merkte Brand op, als ik mij niet vergis, hebben verschillende getuigen verklaard, dat de samenzweerders er als heren uitzagen. Is het wel aan te nemen, dat zij zich in zulke smerige kroegen zullen ophouden?

— Ik wil graag geloven, zei Raffles, dat de kerels zich als gentlemen hebben voorgedaan, om de politie op een dwaalspoor te brengen. Maar je vergist je, als je meent, dat we hier geboren gentlemen voor ons hebben. Dat zijn de Indiërs zeker niet, en die zoek ik juist in de eerste plaats. Zij zijn heus niet meer dan werktuigen geweest in de handen hunner lastgevers. En juist in dergelijke gemene drankhuizen plegen zij op hun beurt weer afspraken te maken met allerlei duistere elementen.

— Zullen wij er eens binnen gaan?

— Ja, laten we dat doen, of ben je vermoeid?

— Helemaal niet. Maar ik bedenk, dat wij in deze buurt waarschijnlijk gelynch zouden worden, als men onze ware aard ontdekte.

— Dat gaat zo maar niet, zei Raffles glimlachend. Wij zijn gewapend.

— Ik weet niet of ons dat veel zou baten. Er is zeker al een half uur voorbijgegaan, sedert ik een politieagent ontdekt heb.

De beide vrienden stonden nu voor de bewuste kroeg.

Het was een klein, geel geschilderd huis, met twee kleine ramen, die te halverhoogte, van groene horren waren voorzien.

Raffles draaide zonder aarzelen de kruk van de deur om, en trad, door Brand gevolgd, binnen.

Er hing zulk een dikke rook in de vrij grote gelagkamer, dat de binnentredenden in de eerste ogenblikken niets konden onderscheiden.

Maar spoedig waren hun ogen gewend aan iets, wat niet veel van een echte Londense « foggy day » verschilde.

Rechts van de deur bevond zich een lage, zinken toonbank, waarachter een man van reusachtige lichaamsbouw stond, blijkbaar de eigenaar van het drankhuis.

Hij zelf hielp aan het verwekken van de zoëven genoemde fog mee, door aan een reusachtige stenen pijp te zuigen, die als tussen zijn machtige vierkante kaken zat geschroefd.

Achter de waard bevond zich een rek met een aantal groezelige flessen en glazen en naast hem stond een vat met een kraan, waaruit hij onafgebroken bierglazen vulde, die een spoeljongen naast hem aanreikte.

Een soort kelner in een vies buis, dat eens wit geweest was, draafde voortdurend van de toonbank naar de vele tafeltjes heen en weer, die bijna alle bezet waren.

Door de rookmist heen ontwaarden Raffles en Brand het rossige schijnsel van een petroleumlamp, terwijl het doffe geklots, dat uit het einde van het zaaltje klonk, hen bewees, dat daarginds aan het edele biljartspel werd gedaan.

Brand stootte Raffles in de zijde en fluisterde aan zijn oor:

— Het ziet er niet bepaald aantrekkelijk uit, Edward.

— Gelijk heb je.

— Moeten we hier lang blijven? Ik stik bijna van de rook.

— Amice, we zijn hier nauwelijks, zei Raffles op kalme toon. Laten wij de zaak van de humoristische kant opvatten; wij hebben wel eens in beroerder omstandigheden verkeerd dan thans. Dat beetje rook zal ons niet hinderen. Geef mij tien minuten, en dan beloof ik je, dat wij weer op straat zullen staan.

Brand mompelde iets onverstaanbaars, dat niet bepaald op een gulle toestemming leek, en de beide vrienden namen plaats aan een tafeltje, vrij

dicht bij de deur.

Wegens het luide stemmenrumoer moest Raffles tot drie malen toe om de kelner roepen.

Ten slotte deed hij dit met zulk een stentorstem en op zulk een bevelende toon, dat de kelner halsoverkop, struikelend over een paar benen van bezoekers, op hem toekwam en hem vroeg wat hij verlangde.

— Ik verlang om te beginnen, dat je komt als ik roep, kwibus, bromde Raffles woedend, en vervolgens wens ik een glas bier.

De kelner keek Charles Brand aan en deze bestelde, hoewel met tegenzin, een glas whiskysoda, hetgeen hij zich reeds bij voorbaat voornam, niet aan te raken.

Het bestelde werd gebracht.

Eén blik op zijn glas was voor Brand voldoende, er zich met een huivering van af te wenden.

Wat Raffles betreft, diens maag scheen wel van rubber gemaakt te zijn; hij sloeg het glas ale naar binnen, alsof het klaar water of wijn van de edelste soort geweest ware.

Toen trachtte hij door de rook heen de aanwezige gasten een voor een op te nemen, terwijl zijn scherp oor brokstukken van de luidruchtig gevoerde gesprekken trachtte op te vangen.

Maar hij zag, nog hoorde iets verdachts.

Negen minuten waren reeds verstreken.

Brand had reeds tersluiks een paar malen een blik op de klok boven de toonbank geworpen, die Raffles niet ontgaan was.

Reeds bracht hij zijn hand naar de zak om er een paar pence uit te halen, toen hij plotseling stokstijf bleef zitten.

Er was in het midden van het zaaltje een woordenwisseling ontstaan tussen de kelner en een van de bezoekers.

— Houd je benen dan bij je! schreeuwde de kelner, dan kan ik er ook niet over vallen.

— Ik heb mijn benen onder mijn stoel gehouden, kwam een zonderling hoge stem met een vreemd accent uit de rookmist.

— Vertel dat je grootmoeder, ging de kelner nijdig voort, ik kan toch niet over niemandal struikelen? Maar als het niet over je benen is, dan heb ik weer bijna over die vervloekte aap van jou mijn hals gebroken. Ik zal aan de baas vragen, je te verbieden dat monster voortaan hier mee te brengen.

De bezoeker mompelde iets, maar deed er verder het zwijgen toe.

De kelner ging brommend verder.

Een zwak gerinkel als van een rammeleende ketting trof het oor van de scherp toelusterende Raffles.

— Heb je dat gehoord, Charles? vroeg hij zacht.

— Ja, zeker, antwoordde deze fluisterend.

Raffles stond op en begaf zich naar de plek, waar de ruzie had plaats gehad.

Een paar minuten later keerde hij met een schitterende blik in zijn ogen terug.

— Wel? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Een Indiër met een aap, antwoordde Raffles kortaf.

— En denk je, dat het juist onze Indiër en onze aap zijn? vroeg Brand.

— Dat denk ik, want aan een toeval kan ik het niet toeschrijven. Het zou wel een wonder zijn, wanneer juist in deze stad en in deze wijk een Indiër met een aap werd aangetroffen, die iemand anders is, dan de man, die wij zoeken.

— Wat denkt je te doen?

— Hem na te gaan natuurlijk.

— Is hij alleen?

— Neen, zijn bruine kameraad zit naast hem.

— Hebben ze je gezien?

— Dat geloof ik niet, want ik ben voortdurend achter hen gebleven.

— Kunnen wij niet buiten wachten, Edward, want ik verzeker je, dat ik het hier niet veel langer zal kunnen uithouden. Mijn tong is van leer en mijn keel is van perkament.

— Zoals je wilt, zei Raffles, die zich hier scheen te voelen als een vis in het water. Maar dan hoop ik, dat deze kroeg geen tweede uitgang in een steeg heeft. Ik ken de waard in het geheel niet, en ik weet dus helemaal niet, of

hij geen medeplichtige is van die bruine snoeshaan. Ga mee; wij zullen het eens gaan onderzoeken.

Hij betaalde de kelner en verliet met Brand het drankhuis.

— Blijf hier wachten, amice, verzocht de Grote Onbekende dan zal ik de situatie eens gaan opnemen.

Hij liep snel tot aan de volgende zijstraat, sloeg die in en had zich spoedig overtuigd, dat de kroeg geen achteruitgang had, daar het aan de achterzijde grensde aan de muur van een grote fabriek.

Hij deelde 't resultaat van zijn onderzoek aan Brand mede, en nu wachtten beide mannen geduldig op hun proef.

Hun geduld zou eerder beloond worden, dan zij verwachtten.

Nog geen tien minuten waren verstreken, of de deur van het drankhuis ging open en twee Indiërs traden naar buiten.

De ene had een vrij grote aap met een buitengewoon schrandere uiterlijk aan een ketting vast.

Men scheen de man in deze buurt te kennen, want geen der voorbijgangers sloeg acht op hem en het dier, dat hij meevoerde.

Zonder een blik te slaan op de beide gewaande grondwerkers, die schuin tegenover het drankhuis hadden postgevat, liepen de beide Indiërs snel de straat uit, gevolgd door Raffles en Brand, die hen geen ogenblik uit het oog verloren, daarbij zorg dragende, hun achterdocht niet gaande te maken.

De beide Indiërs gingen een aantal straten door en traden eindelijk een eethuis binnen.

Dit herinnerde de beide vrienden er aan, dat zij zelf nog niets gegeten hadden.

Zij keken om zich heen en hadden spoedig een klein restaurant ontdekt, schuin tegenover dat waar de beide Indiërs waren binnen gegaan.

Zij zetten zich aan het raam en bestelden een stevige maaltijd, waarbij zij de deur van het tegenover gelegen café geen ogenblik uit het oog verloren.

Juist waren zij klaar en hadden zij afgerekend, of de twee Indiërs verlieten het eethuis.

Opnieuw begon de achtervolging.

Ongemerkt begon de schemering te vallen.

De beide Indiërs, waarvan de een nog steeds de aap aan de ketting vasthield, bereikten nu de laatste huizen van de stad.

Voor hen strekte zich de weg naar Kidderminster uit, die aan weerszijden met dikke bomen beplant was, en op dit ogenblik van de dag bijna geheel verlaten.

Raffles bleef nu een ogenblik staan en scheen na te denken.

Brand wachtte kalm af, wat zijn vriend besluiten zou.

Eindelijk zei Raffles:

— In de stad zullen zij ons niet hebben kunnen opmerken, maar ik vrees, dat wij hier gevaar lopen, ontdekt te worden.

— Laten wij achter de bomen blijven, raadde Brand aan.

— Er zal wel niets anders op overschieten.

Ik wil en zal weten, waar die twee snuiters nu heengaan. Kom Charles, op mars.

Weer begon de achtervolging.

Anderhalf uur verstreek tot zij het kleine gehucht Colshill bereikt hadden.

De streek is hier zeer verlaten en een rustig gevoel, waarvan hij zich volstrekt de aard niet kon verklaren, begon Brand te drukken.

De beide Indiërs hadden geen ogenblik omgekeken en toch scheen het hen toe, alsof zij wisten, dat zij achtervolgd

werden.

Ofschoon het nog niet geheel donker was, konden de beide vrienden thans nauwelijks tien meter voor zich uitzien.

Op enige afstand van Colshill sloegen de beide Indiërs een smal sintelpad in, dat zij volgden tot zij een huis bereikt hadden, waarvan de omtrek flauw uit de steeds dichtter wordende duisternis opdoemde.

En daarna verdwenen de beide Indiërs plotseling alsof zij door de grond gezonken waren.

De beide vrienden keken elkaar aan en daarna wierpen zij een blik om zich heen.

Het vredige landschap was bijna geheel in duister gehuld. Niets was er om hen heen te zien, dan de dampende welanden, zacht door de opkomende maan bestraald en voor hen het huis, dat er uitzag als een doodgewone boerderij.

Uit de schoorsteen op het schuine dak kronkelde een blauw rookwolkje omhoog.

Het huis lag daar zo vreedzaam, dat Raffles een ogenblik meende zich vergist te hebben en dat de Indiërs niet degenen waren, voor wie hij hen aanzag.

— Maar waarom waren de mannen dan zo plotseling verdwenen? vroeg hij zich af.

Er lag een vastberaden trek om zijn dunne lippen, toen hij tot Brand zei, die met een ongeruste blik om zich heen keek:

— Vooruit, Charles. Wij moeten weten, waaraan wij ons te houden hebben.

HOOFDSTUK VII

DE STALEN KAMER

Over de smalle grasband, aan weerszijden van het kiezelpad lopend, bereikten de beide vrienden het eenzame huis.

Niet het minste geluid deed zich horen.

Niets dan het ruisen van de avondwind door de takken van twee hoge populieren, die aan weerszijden van de groengeverfde voordeur stonden.

En niet alleen geen geluid, ook geen licht.

Niet het flauwste lichtschijnsel drong door de groene lullen van de ramen gelijkvloers.

Raffles bleef staan en wierp een blik in het rond, terwijl Brand zich vergewiste, dat zijn revolver zich in zijn schouderholster bevond.

— Een wonderlijk huis, mompelde Raffles.

— Ik vind die twee Indiërs eveneens zo wonderlijk, fluisterde Brand. Waar zouden die twee olieneuten zo eensklaps gebleven zijn?

— Zij moeten hier binnen zijn gegaan, daar zij niet in de grond gezakt of in de lucht opgelost kunnen zijn. Kom wij zullen eens om het huis heen lopen.

Zo zacht mogelijk lopend begonnen de beide vrienden hun onderzoekingsstocht.

Links bevond zich een kleine loods, of een schuur, waarvan de deur gesloten bleek te zijn.

— En wel op een zeer soliede wijze gesloten, zei Raffles, terwijl hij een blik wierp op de zware ijzeren bouten. Ik heb nooit geweten dat de Engelse boeren hun schuren op deze wijze afsloten.

Plotseling spitste hij het oor en greep Brand bij de arm.

— Wat is er? vroeg deze, wiens zenuwen tot het uiterste gespannen waren, door de zonderlinge, angstaanjagende stilte op deze eenzame plek en de onverklaarbare verdwijning van de beide Indiërs.

— Hoor je niets? vroeg Raffles zacht. Brand luisterde scherp toe.

Een zacht gonzend geluid als van een verre machine drong tot hem door.

Tevens scheen het hem toe, alsof de grond onder zijn voeten onafgebroken, ofschoon bijna onmerkbaar, schudde.

— Het wordt steeds wonderlijker, bromde Raffles. Nu, wij zullen spoedig het onze ervan hebben.

De beide vrienden vervolgden hun tocht om het huis heen en bereikten een tweede schuur.

Hiervan week de deur bij de eerste aanraking.

Raffles wierp een blik naar binnen.

In de donkere ruimte zag hij enige gereedschappen en een vrij lange ladder staan.

Hij wenkte Brand, die hem dadelijk begreep.

Zij namen de ladder samen op en droegen deze naar de achterzijde van het huis, dat slechts twee vensters had, welke eveneens met groene luiken gesloten

waren.

— Zou dit huis dan geheel onbewoond zijn? fluisterde Brand nauwelijks hoorbaar.

— Dat is onmogelijk, zei Raffles kortaf. Het geruis dat wij zoëven vernomen hebben, is van een machine afkomstig.

— Wat voor soort machine denk je?

— Dat weet ik niet, en omdat ik het weten wil, zullen wij binnen gaan.

— De voordeur is echter op slot en men zal ons dadelijk horen, als wij die trachten te forceren, verondersteld, dat er zich hier iemand in dit vreemde huis bevindt.

— Daarom zullen wij dan ook proberen door het dak naar binnen te gaan, antwoordde Raffles kalm terwijl hij even op de ladder wees. Help mij maar eens even.

De beide vrienden tilden de ladder op en zetten deze tegen de achtermuur van het huis.

De bovenzijde reikte tot bijna aan de dakgoot.

Raffles was de eerste die naar boven klom.

Brand volgde hem, en spoedig zaten beiden in de dakgoot.

Zij kropen nu beiden over het dak naar de voorzijde, waar het scherpe oog van Raffles reeds aanstonds een luik had ontdekt.

Wanneer zij zich echter de moeite hadden gegeven, nog een blik achter zich te slaan, dan zouden zij ontdekt hebben, dat de ladder ineens spoorloos verdwenen was.

Het luik bevond zich op slechts enkele voeten boven de dakgoot en het viel Raffles met behulp van de gereedschappen, die hij bij zich had gestoken, zeer gemakkelijk het te openen.

Zonder enig gerucht te maken daalden de beide mannen door het luik af.

Zij bevonden zich op een geheel ledige zolder, die nog naar het hooi rook, hetwelk er vroeger opgestapeld was geweest.

Raffles ontstak zijn zaklantaarn.

Spoedig had hij een luik ontdekt in een hoek van de zolder, dat zonder moeite te openen was.

In het heldere licht van de zaklantaarn

was het bovineinde van een houten trap zichtbaar.

Niet de minste schijn van leven in dit spookachtige stille huis, waarin zich toch minstens drie levende wezens moesten bevinden.

En geen licht.

Niet het flauwste schijnsel, noch door een deurkier, noch door een venster.

Het begon Brand, die niet over de stalen zenuwen van zijn vriend beschikte, wonderlijk te moede te worden.

Hij hield zijn revolver krampachtig omkneld, terwijl Raffles hem op de smalle houten trap voorging.

De trap kraakte heel even onder hun schreden, maar dat was ook het enige geluid, dat zich in het stille huis deed horen.

De trap kwam uit in een vrij goed gemeubeld boerenvertrek.

Raffles doofde zijn lantaarn, en beduidde Brand hetzelfde te doen.

Zij bevonden zich nu op de eerste verdieping en door de vensters viel het flauwe schijnsel van de maan.

Raffles liep snel op een der ramen toe en wiep een blik op het erf.

Terwijl hij dit deed, kwam het hem voor alsof een grote schaduw zeer snel van het hek bij de ingang naar een der zware olmen die op het erf stonden, vloog.

Brand had het ook gezien en zijn hart begon sneller te kloppen.

— Wat gebeurt hier toch? fluisterde de jonge man hees, terwijl hij de arm van zijn vriend greep.

Deze wendde langzaam zijn door de maan helder beschenen gelaat naar Brand toe.

De jongste keek zijn vriend recht in de ogen en in diens koude, onwrikbare blik, die slechts van ernstige vastberadenheid getuigde, vond hij dadelijk zijn eigen kalmte terug.

Even gevoelde hij een zekere schaamte over zijn vrees.

Raffles die in de ziel van zijn vriend lezen kon als in een boek, glimlachte flauwtjes en wist, dat hij geen woord meer behoefde te zeggen om de moed van zijn metgezel aan te wakkeren.

— Wat dit voor een huis is, weet ik

nu nog niet, merkte Raffles op kalme toon op, maar dat zullen wij aanstonds weten. Nu de lantaarns maar weer aan, maar eerst zullen wij die deur daar ginds openen, die wel op een gang zal uitkomen. Raffles vond in het flauwe schijnsel van de maan zijn weg naar de deur en opende deze. Brand was hem gevolgd, maar niet dan aarzelend.

Een onverklaarbaar drukkend gevoel had zich opnieuw van hem meester gemaakt.

De vrees voor een naderend maar ontastbaar gevaar woog loodzwaar op zijn hersens.

En toch was alles doodstil in dit wonderlijke huis.

Maar juist die stilte, die onnatuurlijk was, zo meende hij, joeg hem een schrik aan, die hem anders geheel vreemd was.

De beide vrienden bevonden zich nu in een tamelijk brede gang.

Het was er stikdonker en zij waren dus genoodzaakt, hun zaklantaarns weder te doen ontgloeien. Bij het heldere licht, dat deze verspreidden, liepen zij de gang ten einde en bereikten nu de trap, die naar beneden voerde.

Raffles boog zich behoedzaam over de leuning heen en hield zijn lantaarn voor zich uit, ten einde de gang gelijkvloers te belichten.

— Geen geluid en geen beweging, mompelde hij, nu zelf, ondanks zijn stoutmoedigheid aangegrepen door een zonderling gevoel, waarvan hij de aard niet vermocht te verklaren. Maar aanstonds vermande hij zich.

Hij zette de voet op de eerste trede en wenkte Brand hem te volgen.

Zonder enig geluid te maken daalden de beide mannen de trap af.

Zo bereikten zij de vestibule.

Een ruizelende stilte vervulde de ruime hal.

Raffles keek aandachtig om zich heen. Hij had zijn revolver uit de holster genomen en klemde de kolf krampachtig in de rechtervuist. Brand volgde instinctmatig zijn voorbeeld.

Ter weerszijden van de grote vestibule bevonden zich enkele deuren.

Raffles opende ze een voor een, zorg dragende, zich steeds door zijn trouwe

revolver te doen voorafgaan.

Zij kwamen uit op geheel verlaten kamers, die vredig schenen te sluimeren onder het licht van de maan.

Maar aan het eind van de hal bevond zich een grijs geverfde deur, die op slot bleek te zijn.

Onverstoorbaar haalde Raffles zijn bos lopers te voorschijn en binnen enkele tellen had hij de deur geopend.

Voor de twee mannen gaapte een donkere ruimte.

— Een kelder, fluisterde Brand.

— Wij zullen het eens onderzoeken, zei Raffles kalm.

— Maar kunnen de kerels in die tijd niet vluchten?

— Zij zouden het kunnen proberen, maar het zal hun niet lukken. Alles is hier zo stil dat wij dat zouden moeten horen, en bovendien geloof ik juist, dat wij onze mannen hier beneden moeten zoeken.

Raffles begon onhoorbaar de trap af te dalen en Brand volgde hem op de voet.

Nog nooit had hij zijn hart zo hevig voelen kloppen als nu. Hij vreesde geen zichtbaar gevaar, maar deze zenuwmoordende stilte, die de afschuwelijke verschrikkingen kon verbergen, deed hem het zweet op het voorhoofd komen.

De beide mannen daalden twintig treden af.

De lucht werd bedompt en zwaar. Eindelijk bereikten zij de bodem van de kelder.

Het was een vrij grote ruimte, met hardsteen bekleed.

Aan het einde bevond zich een grote deur. Raffles trad er onverschrokken op toe, en trachtte deze te openen.

De deur draaide met een zacht gepiep, dat Brand een koude rilling over de huid joeg, op haar hengsels. Het ging zeer moeilijk, wat niet te verwonderen was, want de deur was geheel van staal vervaardigd.

— Ik denk dat de bandieten hier hun schatkamer hebben, mompelde Raffles.

— En die zouden ze open laten? vroeg Brand op ongelovige toon.

— Als zij er binnen zijn, waarom niet? Houd je revolver gereed. Nu gaat het

er op of er onder.

Hij trok de deur geheel open, hield zijn lantaarn voor zich uit, en trad het vertrek binnen, dat hij voor zich zag.

Brand volgde hem en wierp ondanks zich zelf een nieuwsgierige blik in het rond.

Het vertrek waar zij zich nu bevonden, was ongeveer twee meter in het vierkant groot, en iets meer dan twee en een halve meter hoog.

De wanden hadden een zonderlinge glans en voelden glad en hard aan.

— Wat duivel, met welk doel... mompelde Raffles verbaasd.

Maar hij voleindigde de zin niet.

Een heldere slag, die het huis scheen te doen trillen en hen zelf met ontzettend geweld in de oren dreunde, deed hen beiden tegelijk omzien.

De deur was in het slot gevallen.

Met een woedende kreet vloog Raffles er op toe.

Als bezeten rukte hij aan de stalen kruk, drie vier schoten loste hij door het slot... tevergeefs...

Maar buiten in de kelder klonk een luid, waanzinnig gelach, dat Brand het bloed in de aderen deed stollen.

De twee vrienden keken elkaar aan.

Raffles streek zich langzaam met de hand over het voorhoofd.

— Ik geloof... dat wij niet beter verdienen, amice, zei hij met een zuur lachje. Het was zeer onvoorzichtig van ons, hier binnen te gaan, zonder voorzorgsmaatregelen te nemen.

Brand antwoordde niet. Hij liep zwijgend door het kleine vertrek dat hun gevangenis was geworden.

Hij tastte langs de wanden en riep plotseling uit:

— De muren zijn van staal.

— Van staal? herhaalde Raffles. Waartoe dient dat?

Hij streek met de hand langs de wanden.

Zij waren inderdaad van het hardste staal gemaakt.

Geen kier, geen scheur, hoe klein ook. Vier gladde wanden, alleen verbroken door de deur, die zwaar als de deur van een safe was.

Zelfs de vloer van de kamer bleek

van matglimmend staal te zijn.

Plotseling bukte Raffles zich en wreef met zijn hand over de grond.

Hij bekeek zijn vingers en richtte zich langzaam op.

Zijn gelaat zag weer bleek.

— Weet je wat ik hier heb gevonden, Charles? vroeg hij hees.

— Nu?

— Een soort buskruit van hevige springkracht, turpiniet of meliniet.

— Wat? Zouden de schurken ons in de lucht willen doen vliegen? hijgde Brand vol afschuw.

— Was het dat maar alleen, hernam Raffles op droge toon. Ik vrees, dat het nog veel erger is. De ellendelingen hebben ons natuurlijk gehoord en ons hier zien binnen gaan... en het lot dat zij ons bereiden... het tart de stoutste verbeelding om het te bedenken.

— Wat bedoel je toch Edward? vroeg Brand. Wat is dit dan toch voor een huis?

— Deze kelder is een reusachtige kolf, een zo genaamde recipiënt, waar de springstof om voor het gebruik gereed te worden gemaakt, aan een buitengewoon grote hitte wordt blootgesteld...

Brand verbleekte en keek Raffles met starende ogen aan.

— Heb je nog niets gemerkt, vroeg de Grote Onbekende, hees fluisterend.

— Ja... ik zou zeggen... dat het warmer wordt.

Raffles legde zijn hand tegen de wand en knikte ernstig met het hoofd.

— Ja mompelde hij. Zij stoken de vuren op. De wand is al zeer warm.

— Maar dan moeten wij toch iets doen, Edward! schreeuwde Brand wanhopig. Wij kunnen ons toch niet levend laten verbranden door die beesten. Kun je geen redmiddel bedenken?

Raffles haalde somber de schouders op.

— Wij zijn verplicht ons leven zo duur mogelijk te verkopen, zei hij, maar ik vrees, amice dat wij hier ons laatste avontuur beleefd hebben.

De jonge man wrong wanhopig de handen, hij was nog zo jong, en kon nog niet van het leven scheiden.

Hij wankelde achteruit, tot hij tegen een van de stalen wanden stuitte.

En gillend klonk het van zijn lippen:

— De muur is gloeiend heet, Edward.

Inderdaad begon de hitte van het stalen vertrek langzaam maar gestatig toe te nemen.

De slapen van de beide mannen bonsden en het leek hun alsof er een loden gewicht op hun hoofd drukte.

Met een vastberaden gebaar nam Raffles zijn bos lopers en trad op de deur toe.

Een voor een probeerde hij de dunne stalen staafjes op het vlak, een voor een braken zij af, of werden zij op andere wijze onbruikbaar.

De laatste die hij geprobeerd had, brak in het slot af en ondanks al zijn pogingen, kon hij het staafje er niet meer uit halen.

Hij wankelde met de hand voor de ogen achteruit en zocht de hand van zijn vriend.

De hitte werd ondraaglijk.

Het viel hun bijna onmogelijk een woord te spreken.

Hun slapen klopten als hamers, en zij begonnen een bloedrode nevel voor hun ogen te zien, die tot hun hersens doordrong.

De zolen van hun schoenen schroelden en de lucht van heet leder verspreidde zich door de kleine ruimte.

Er kwam een waanzinnige uitdrukking in de ogen van Brand.

Plotseling trad hij op Raffles toe en omhelsde hem onstuimig.

— Vaarwel, Edward, kreunde hij.

Plotseling werd hun aandacht getrokken door een flauwknappend geluid op verre afstand, onmiddellijk gevolgd door twee, drie andere.

Een straal van hoop blonk in de ogen der beide opgesloten.

— Dat waren schoten! riep Raffles. Misschien is daar hulp.

Nauwelijks had hij dit gezegd of een daverende bons op de deur deed hen verheugd opschrikken.

— Wie is daar? schreeuwde hij zo hard hij kon.

— Ik ben het, mylord. Uw chauffeur Henderson.

— De brave kerel, zei Raffles, terwijl hij de armen om de halfbewusteloze Brand sloeg, teneinde hem voor vallen te behoeden.

Met dreunend geweld klonken de mokerslagen op het slot van de deur.

Blijkbaar spande de oersterke chauffeur alle krachten in om het slot te verbrijzelen. Raffles stelde zich de reus voor hoe deze wijdbeens staande, met de geweldige kracht van zijn gespierde armen de moker zwaaide.

Na tien slagen begon het slot te kraken, en bij de vijftiende slag vloog de deur met geweld open. Henderson had de schoot van het slot stukgebeukt.

Met een kreet van nameloze vreugde viel Brand in de armen van de brave

kerel.

Wat Raffles betreft, in zijn donkere grijze ogen las Henderson een taal, die hem meer zei, dan alle vriendschapsbetuigingen.

— En wat heb je met de schurken gedaan, James? vroeg de Grote Onbekende.

— Drie van de vier zullen nooit meer dat grapje met de stalen kamer uithalen, mylord. De vierde is, helaas, weg gelopen, maar ik heb hem aangeschoten en hij zal morgen wel gearresteerd worden. Dat ik hier ben, is eigenlijk tegen uw bevelen en daarvoor vraag ik u beleeft excuus, maar ik was ongerust, en heb u van Londen af geen ogenblik uit het oog verloren.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE BLOEDWRAAK

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldde : « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 - AMSTERDAM

Tel. 31791 - Postrek. 60092 - Gem. Giro N 2266